

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίαν», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατεμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗ: ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Φεβρουαρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 10

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἄντρα δὲν ἔχεις;

— Ἐχω, ἀλλὰ ἀνήκει σ' ἄλλον ἀφέντη, ποὺ εἶναι πολὺ κακός. Δὲν τὸν ἀφινε νᾶρχεται ποτὲ καὶ τὸν φοβέριζε πῶς θὰ τὸν πουλοῦσε. Ἰσως δὲ θὰ τὸν ξαναῖδῶ πιά.

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς εἶχαν μιὰν ἐκφραση μαύρης καὶ βαθεῖας ἀγωνίας, ποὺ ἔλεγε περισσότερ' ἀπὸ τὰ λόγια.

— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ πᾶς, δυστυχισμένη; ρώτησε ὁ κ. Μπίρδ.

— Στὸν Καναδά, ἂν ἤξερα μοναχὰ ποῦ εἶναι. Εἶναι μακριὰ ἀπὸ δῶ ὁ Καναδάς;

— Πολὺ μακρύτερα ἀπ' ἔσο φαντάζεσαι, ἀπάντησε ὁ κ. Μπίρδ. Ἀλλὰ θὰ ἰδοῦμε τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ σένα. Ντίνα, στῶσε τῆς γὰ κοιμηθεῖ στὸ δωμάτιό σου κι' αὔριο βλέπουμε. Ἐχε τὴν ἐλπίδα σου στὸ Θεὸ καὶ θὰ σὲ προστατέψει.

Γύρισαν στὸ σαλόνι. Ἡ κυρία Μπίρδ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις, ἐνῶ ὁ κ. Μπίρδ σερβιανόυσε ἀνήσυχος πάτω-κάτω.

Στὸ τέλος, στάθηκε μπροστὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀκουσε, γυναῖκα, ἡ σκλάβη αὐτὴ πρέπει νὰ φύγει ἀπὸ δῶ μέσα πρὶν φέξει. Ὁ ἀφέντης τῆς θὰ τὴν κυνηγήσει σίγουρα αὔριο τὸ πρωῒ. Ἄν ἦταν μοναχὴ τῆς, δὲν πείραζε. Ἀλλὰ τὰ μικρὰ δύσκολα κρύβονται. Ὅπου καὶ νὰ τὰ κρύψεις, αὐτὰ βγαίνουν στὴ μέση καὶ σὲ μαρτυροῦνε. Νόστιμο θὰ ἦταν λοιπὸν νὰ μὲ πιάσουν νὰ προστατεύω τοὺς σκλάβους καὶ νὰ παραβαίνω τὸ νόμο. Ἡ θέση μου εἶναι δύσκολη. Γι' αὐτό,

πρέπει τὸ δίχως ἄλλο νὰ φύγει ἀπόψε.

— Ἀπόψε! Μὰ εἶναι δυνατό; Καὶ νὰ πάει ποῦ;

— Ἀσε με νὰ κανονίσω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, εἶπε ὁ γερούσιαστής σκεπτικὸς, φορώντας πάλι τίς μπότες του. Ἐχω ἕναν παλιὸ φίλο, τὸν Βᾶν Τρόμπ, ποὺ ἔχει ἔρθει ἀπὸ τὸ Κέντουκυ, ἀφοῦ ἐλευθέρωσε ὅλους τοὺς σκλάβους του. Ἀγόρασ' ἕνα χτήμα μέσα στὸ βάθος τοῦ

δάσους, ἔπου δὲν περνάει ψυχὴ. Ἐκεῖ θὰ τὴν πᾶω καὶ θὰ εἶναι σίγουρη. Ὁ μπελάς μόνο εἶναι ποῦ τέτοια ὥρα κανεῖς ἄλλος δὲ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει ὡς ἐκεῖ τ' ἀμάξι, ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

— Ὁ Κούτζος δὲν μπορεῖ;

— Μὰ πρέπει νὰ ξέρεи τὰ μέρη, γιατί ἔχει κάτι περάσματα ἐπικίνδυνα ποὺ μόνο ἐγὼ τὰ ξέρω. Δυστυχῶς, δὲ μπορεῖ νὰ γίνεи ἄλλοιως. Πρέπει νὰ ξεῦξει τ' ἀλογία ὁ Κούτζος κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μὲ προφύλαξη νὰ μὴ τὸν πάρει κανένας μурωδιά, καὶ θὰ τὴν πᾶω ἐγὼ. Θὰ ὁδηγήσει ὁ Κούτζος ὡς τὸ πρῶτο χάνι τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ φανεῖ τάχα πῶς κάπου μὲ πηγαίνει. Θὰ φτάσουμε, φαντάζομαι, κατὰ τὰ ξημερώματα.

Ὁ Βᾶν Τρόμπ θὰ μοῦ τὰ ψάλλει λιγάκι, τὸ ξέρω, γι' αὐτὸ τὸ νόμο ποὺ ψηφίσαμε, ἀλλὰ τί νὰ γίνεи, θὰ τὸ ὑποστῶ κι' αὐτό.

— Ἡ καρδιά σου μιλεῖ πιδ σωστά ἀπ' τὸ κεφάλι σου, εἶπε ἡ κυρία Μπίρδ. Ξέρω ἐγὼ πόσο καλὸς εἶσαι κι' ἡ καλοσύνη σου αὐτὴ εἶναι πιδ πολὺτιμη ἀπὸ τ' ἀξιώματά σου.

Ὁ γερούσιαστής κοίταξε χαμογελώντας τὴ γυναῖκα του καὶ πῆγε νὰ δώσει διαταγὰς νὰ ἐτοιμάσουν τ' ἀμάξι. Κοντὰ στὴν πόρτα, σταμάτησε καί, ξαναγυρίζοντας, εἶπε μὲ κάποιο στεναγμό:

— Μαρία, δὲν ξέρω τί θᾶλεγες γιὰ μιὰ σκέψη, ποὺ μοῦ ἤρθε. Σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι εἶναι τὰ ρουχαλάκια τοῦ μικροῦ μας Ἐρρίκου. Ὅστερα γύρισε ἀπότομα κι' ἐκλείσε γρήγορα πίσω του τὴν πόρτα.

Ἡ γυναῖκα του πῆρ' ἕνα φῶς, μπῆκε στὴ διπλανὴ κρεβατοκάμαρα καὶ τ' ἀπόθεσε πάνω στὸ κομμό. Ὅστερ' ἔβγαλε ἕνα κλειδί καὶ τῶρα στὴν κλειδαρότρυπα ἐνὸς συρταριοῦ. Πρὶν τ' ἀνοίξει, σταμάτησε μιὰ στιγμὴ, πολὺ σκεπτικὴ, δίχως νὰ παρατηρήσει, ὅτι τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς τὴν εἶχαν ἀκολουθήσει.

«Ὁ Χάλεϋ σταμάτησε σ' ἕνα γύφτικο, γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ τίς χειροπέδες του...»

ὡς ἐκεῖ καὶ τὴν κοίταζαν μὲ περιέργεια.

Ἄν τις γραμμὲς αὐτὲς τὶς διαβάξει καμμιὰ μητέρα, τὴν ῥωτῶ νὰ μοῦ πεῖ ἂν μέσα στὸ σπῆτι τῆς δὲν ὑπάρχει κανένα συρτάρι, πού νὰ τὴν ἔκανε ποτὲ νὰ νοιώσει ὅ,τι νοιώθει κανεὶς πάνω ἀπ' ἓνα μικρὸ μνημ. Ἄν αὐτὸ δὲν τῷ χει νοιώσει ποτέ, θὰ πεῖ πῶς ἦταν πολὺ τυχερὴ μητέρα.

Ἡ κυρία Μπίρδ ἀνοίξε τὸ συρτάρι σιγὰ-σιγὰ. Ἦταν μέσα φορεματάκια κάθε λογῆς, ποδιτσες, σωρὸ ἀπὸ καλτσάκια κι' ἓνα ζευγάρι παπουτάκια φαγωμένα στὴν ἀκρῇ. Ἦταν ἀκόμη καὶ παιχνίδια, τὸ ἀγαπημένο ἀλογάκι τοῦ μικροῦ, ἐνθύμια λατρευτά, πού ἡ μητέρα τὰ βρεχε τώρα μὲ ἀφθονὰ δάκρυα, καθὼς ἦταν καθισμένη μπροστὰ στὸ συρτάρι.

Ἦστερα ἄρχισε νὰ βγαζοῦ ἔξω τὰ πιὸ ἀπλὰ καὶ τὰ πιὸ χρήσιμα.

— Μαμμά, εἶπε τὸνα ἀπὸ τὰ παιδιά, ἀγγίζοντάς τὴν στὸν ὦμο, μαμμά, θὰ τῆς τὰ δώσεις αὐτά;

— Καλὰ μου παιδάκια, εἶπε ἐκεῖνη σιγὰ καὶ σοβαρά, ἂν ὁ Ἑρρίκος μᾶς μᾶς βλέπει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, θὰ εἶναι εὐχαριστημένος. Ποτέ δὲν θ' ἀποφάσισα νὰ τὰ δώσω σὲ μιὰ μάννα εὐτυχισμένη. Τὰ δίνω ὅμως τώρα σὲ μιὰ μάννα πῶς θλιμμένη ἀπὸ μένα κι' ἐλπίζω πῶς ὁ Θεὸς θὰ τὰ εὐλογήσει.

Κι' ἡ καλὴ γυναίκα, χύνοντας δάκρυα ὀλοένα, ἐτοιμάζει γιὰ τὴ δυστυχισμένη σκλάβαν τ' ἀγαπημένα αὐτὰ ἐνθύμια τοῦ χαμένου τῆς παιδιοῦ.

Ἀνοίξε ὕστερα ἓνα ντουλάπι, ἔβγαλε ἄλλα ρούχα, γερὰ ἀκόμη καὶ κατὰλληλα γιὰ νὰ φορεθοῦν, κι' ἄρχισε νὰ τὰ διορθώνει, ὡς τὴν ὥρα πού χτύπησε μεσάνυχτα κι' ἀκούστηκαν οἱ ρόδες τῆς ἄμαξας.

— Μαρία, εἶπε ὁ γεροισιαστής μπαίνοντας μὲ τὸ πανωφόρι στὸ χέρι, σύρε νὰ τὴν ξυπνήσεις, γιατί εἰν' ὥρα νὰ φύγουμε.

Ἡ κυρία Μπίρδ μάζεψε ὅλα τὰ πράγματα σ' ἓνα βαλιτσάκι, τὸ κλείδωσε καὶ παρακάλεσε τὸ σύζυγό τῆς νὰ τὸ πάρει μαζί του στ' ἄμαξι.

Σὲ λίγο ἡ Ἐλίζα φάνηκε στὴν πόρτα, διπλωμένη σ' ἓνα παλτό καὶ μὲ τὸ παιδί στὴν ἀγκυλιά τῆς. Ὁ κ. Μπίρδ τὴν ἔβαλε γρήγορα στ' ἄμαξι κι' ἡ κυρία Μπίρδ τὴν συνόδεψε ὡς τὴν τελευταία στιγμή. Ὅταν τῆς ἔπιασε τὸ χέρι γιὰ νὰ τῆς εὐχηθεῖ στὸ καλὸ, ἡ Ἐλίζα τὴν ἐκοίταξε μὲ τὰ ἐκφραστικά της μάτια καὶ κάτι θέλησε νὰ πεῖ. Τὰ χεῖλιά της σάλεψαν ἀλλὰ δὲν ἀκούστηκε ἤχος. Τότε

σῆκωσε τὸ δάχτυλό τῆς κι' ἔδειξε τὸν οὐρανὸ, κι' ὕστερα ξανάπεσε στὸ κάθισμά τῆς, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια. Ἡ πόρτα ἐκλείσε καὶ τ' ἄμαξι ξεκίνησε.

Τὶ περιέργη πού ἦταν ἡ θέση αὐτῆς, γιὰ ἓναν πατριώτη γεροισιαστή, πού ὅλη τὴν ἐβδομάδα ἔδωζε λόγους, γιὰ νὰ ψηφισθοῦν αὐστηρὲς τιμωρίες γιὰ κείνους πού βοηθοῦσαν τοὺς σκλάβους!

Καὶ δὲν ἦταν μόνο ὁ πρῶτος ὑπὲρ κοὺς τῆς πολιτείας πού παραβίαζε τὸ νόμο, ἀλλὰ κι' ὁ πρῶτος γεροισιαστής πού μετανοοῦσε πικρὰ γιὰ τὰ νομοθετικά μέτρα πού εἶχε ψηφίσει. Καὶ πῶς νὰ μὴ μετανοή-

«Πλησίασε τὸ κρεβάτι ὅπου κοιμόνταν τὰ παιδιὰ...»
(Σελ. 110, στ. γ')

σει, ἀφοῦ ὁ δρόμος ἀπ' ὅπου περνοῦσε ἦταν γεμάτος λάκκους καὶ πέτρες καὶ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδύνευε νὰ πέσει καὶ νὰ τσακιστεῖ;

Ἦστερ ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες καὶ πολλοὺς κινδύνους, ἔφτασαν καταλασπωμένοι στὴν πόρτα ἐνὸς ἀγροκτήματος. Χρειάστηκε νὰ χτυπήσουν πολλὰς φορὲς γιὰ νὰ ξυπνήσουν τοὺς νοικοκυραίους. Τέλος, ὁ ἀξιοσέβαστος ἰδιοκτήτης φάνηκε στὴν πόρτα.

Ἦταν ἓνας ψηλὸσωμος καὶ γερὸς ἄντρας μὲ μιὰ κόκκινη φανέλλα καὶ μὲ ἀφθονὰ μαλλιά. Κάμποσα λεπτὰ ἔμεινε ἀκίνητος μ' ἓνα κερί στὸ χέρι καὶ κοίταζε μὲ κομικὴ ἐκπληξη τοὺς ἐπισκέπτες του.

— Μπορεῖτε νὰ δώσετε ἄσυλο σὲ μιὰ γυναίκα μὲ τὸ παιδί τῆς, πού τὴν κυνηγοῦν ἔμποροι σκλάβων; ρώτησε ὁ γεροισιαστής.

— Καὶ βέβαια μπορῶ, ἀπάντησε ἀμέσως ὁ ἰδιοκτήτης.

— Μπράβο! Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν περιμένα ἀπὸ σένα.

— Κι' ἂν κοιτάσεις κανεὶς νὰ μοῦ ζητήσει τὸ λόγο, ἐξακολουθήσε ὁ ἰδιοκτήτης, ξέρω νὰ κάμω καλὴ υποδοχή. Ἐχω ἔφτα γιούς, ψηλοὺς σὰν καὶ μένα!

Ἦταν μεγάλη καρδιά ὁ Τζὼν Βάν Τρόμπ. Εἶχε πλούτη καὶ χτήματα στὸ Κέντουκι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ βλέπει μπροστὰ στὰ μάτια του τὸ φρικτὸ ἐμπό-

ριο τῶν σκλάβων. Πέρασε τὸ ποτάμι, ἀγόρασε στὴν ἐλεύθερη πολιτεία τοῦ Ὀχιο ἓνα γόνιμο καὶ καλὸ χτήμα, κι' ἔβαλε μέσα τοὺς μαύρους πού εἶχε ἀπελευθερώσει. Ἦστερα πῆρε κι' αὐτὸς ἓνα χτήμα δικό του καὶ κάθησε ἐκεῖ μὲ τὴν οἰκογένειά του, σὰν καλὸς χριστιανός, πού ἔχει ἐκπληρώσει τὰ χρέη του.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἦταν ὅς θέση νὰ σταθεῖ στὰ πόδια τῆς κι' ὁ Μπίρδ τὴ βοήθησε νὰ συρθεῖ ὡς τὴν πόρτα. Τὴν ἔμπασαν σ' ἓνα δωμάτιο πλάι στὴν κουζίνα κι' ἐκεῖ ὁ Τζὼν, ἀκουμπώντας τὸ κερί πού κρατοῦσε στὸ τραπέζι, τῆς εἶπε:

— Τώρα, κόρη μου, ὅ,τι καὶ νὰ γίνε, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθεῖς τίποτα. Εἶμαι συνειθισμένος σὲ τέτοιες φασαρίες, εἶπε δείχνοντας δυὸ τουφέκια κρεμασμένα στὸν τοίχο. Κι' ὅποιος μὲ γνωρίζει, ξέρει πῶς δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ τὰ βάλεται μαζί μου.

— Εἶναι ὁμορφὴ καὶ γερή, εἶπε ὕστερα στὸ γεροισιαστή κι' οἱ κακομοῖρες οἱ σκλάβες, ὅσο πιὸ καλὲς εἶναι, τόσο μεγαλύτερο κίνδυνο ἔχουν νὰ πουληθοῦν.

Ὁ γεροισιαστής τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία τῆς Ἐλίζας κι' ὁ Τζὼν σκούπισε κάμποσες φορὲς τὰ δάκρυά του ἀκούγοντάς τὴν.

— Καλὰ θὰ κάμετε νὰ μείνετε ἀπόψε ἐδῶ, εἶπε στὸν κύριο Μπίρδ. Νὰ φωνάξω νὰ σᾶς ἐτοιμάσουν κρεβάτι:

— Εὐχαριστῶ, πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπῆτι μου.

— Καλὰ. Τότε θὰ σὲ συντροφέω καὶ γὼ λίγο γιὰ νὰ σοῦ δείξω ἓναν καλύτερο δρόμο.

Βγήκαν μαζί κι' ἀνέβηκαν στ' ἄμαξι. Ὅταν ἔφτασαν στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου, πίσω ἀπὸ τὸ χτήμα, ὁ Τζὼν κατέβηκε κι' ἀποχαιρέτησε τὸ φίλο του Ὁ κ. Μπίρδ τοῦδωσε δέκα δολλάρια.

— Εἶναι γι' αὐτὴ, τοῦ εἶπε.

— Καλὰ, καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν. Τὸ ἄμαξι ξεκίνησε πάλι, κι' ὁ καλὸς ἄνθρωπος γύρισε στὸ χτήμα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὸ ἐμπόρευμα παραδίδεται

Ἐνημέρων' ἓνα θλιβερό πρῶτ τοῦ Φλεβάρη καὶ τὸ φῶς περνοῦσε θαμπὸ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς καλύβας τοῦ μάρμπα-Τόμ, φωτίζοντας πρόσωπα κουρασμένα καὶ πένθιμα ἀπὸ τὴ θλίψη. Στὴ ράχη μιᾶς καρέκλας ἦταν ἀπλωμένα μερικὰ πουνάμισα φρεσκοσιδερωμένα, κι' ἡ κυρὰ-Χλόη σιδέρωνε ἀκόμα τὸ τελευταῖο, σκουπίζοντας ὀλοένα τὰ δάκρυα πού ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

Ὁ Τόμ καθόταν δίπλα τῆς, μὲ τὴν καινὴ Διαθήκην ἀνοιχτὴ πάνω στὰ γόνατά του, ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός. Σὲ μιὰ στιγμή σηκώθηκε, πλησίασε τὸ κρεβάτι, ὅπου κοιμόνταν τὰ παιδιά καὶ τὰ κοίταξε ὥρα πολλή.

— Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ, εἶπε.

Ἡ κυρὰ-Χλόη ἄφησε τὸ σίδερό τῆς καὶ ἔξασε σὲ κλάμματα.

— Πρέπει νὰ ὑποκύψουμε, εἶπε, ἀλλὰ, Θεέ μου, πόσο εἶναι δύσκολο! Ἄς ἔξερὰ μόνο πού θὰ σὲ πᾶνε καὶ πῶς θὰ σὲ μεταχειριστοῦν. Ἡ κυρία λέει ὅτι θὰ σὲ ἀγοράσει πάλι σὲ κανένα χρόνο. Ἀλλὰ, ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του! Πόσοι ἀπ' αὐτοὺς πού πᾶνε στὰ νότια, δὲν ξαναγυρίζουν ποτὲ πιά!

— Ὁ ἴδιος Θεὸς πού μᾶς προστατεύει ἐδῶ, θὰ μὲ προστατεύει κι' ἐκεῖ κάτω, εἶπε σοβαρὰ ὁ Τόμ.

— Μακάρι! Μὰ καμμιὰ φορὰ βλέπουν τὰ μάτια μᾶς πράγματα πού ἀποροῦμε πῶς ὁ Θεὸς τ' ἀφίνει καὶ γίνονται!

— Ὅ,τι γίνεται, ὁ Θεὸς τὸ θέλει. Δὲν πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστῶ γιατί πούλησαν ἐμένα καὶ ὅχι σένα ἢ τὰ παιδιά; Δὲ θὰ ἦταν τότε πολλὰς φορὲς χειρότερο; Ἦστερα, ἂς σκεφθοῦμε καὶ τίς εὐεργεσίες πού μᾶς ἔκαναν τ' ἀφεντικά τόσον καιρό...

— Εὐεργεσίες! φώναξε ἡ κυρὰ-Χλόη. Χαρὰ στὶς εὐεργεσίες! Ὁ ἀφέντης δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς πουλᾷ γιὰ νὰ ξοφλᾷ τὰ χρέη του. Ἐπρεπε νὰ σ' ἔχει ἐλευθερώσει ἀπὸ καιρό. Κανεὶς δὲ μοῦ τὸ βγάινε ἀπὸ τὸ μυαλό, ὅτι ὁ ἀφέντης κάνει ἄδικα πράγματα! Ἐνας πιστὸς ἄνθρωπος σὰν καὶ σένα, πού ποτὲ δὲν κοιτάζει τὸ συμφέρο σου, ἀλλὰ πάντα τὸ συμφέρο τοῦ ἀφέντη, νὰ πουλιέται, λέει, σὰν τὸ σκύλο; Ὅ,τὸ πληρώσει αὐτὸ πού κ.νεῖ καὶ θὰ τὸ ἰδεῖς!

— Χλόη, ἂν μ' ἀγαπᾷς, μὴ μοῦ μιλάς ἔτσι, γιατί ξέρεις πῶς ἴσως εἶναι ἡ στερνὴ φορὰ πού μιλοῦμε μαζί. Δὲ μπορῶ, Χλόη, νὰ σ' ἀκούω νὰ κατηγορεῖς τὸν ἀφέντη. Ἐγὼ τὸν μεγάλωσα στὰ χέρια μου καὶ τὸν ἀγαπῶ. Ἀλλὰ δὲν περιμένα βέβαια ν' ἀγαπᾷ τὸν κακομοῖρην τὸν Τόμ, ὅπως ὁ Τόμ ἀγαπᾷ αὐτόν. Ὁ ἀφέντης εἶναι συνειθισμένος νὰ τὸν ἀγαποῦν, δὲ δίνει προσοχή. Ἀλλὰ, γιὰ κοίταξε τί κάνουν ἄλλοι! Ποιὸς σκλάβος περνοῦσε ὅπως ἐγὼ; Κι' ἂν δὲν ἔρχόταν αὐτὴ ἡ δύσκολη περίσταση, ποτὲ δὲ θὰ μὲ πουλοῦσε.

— Ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτὰ καὶ λέω πῶς ἔχει ἄδικο. Ἀλλὰ ὅσα καὶ νὰ ποῦμε, δὲ θὰ συμφωνήσουμε. Ἄς σοῦ ἐτοιμάσω τώρα κάτι νὰ φᾶς, γιατί ποιὸς ξέρει πόσες ὥρες θὰ σ' ἀφήσουν νὰ περπατᾷς νηστικός!...

Ἡ κακομοῖρα ἡ κυρὰ-Χλόη ἔβαζε ὅλα τὰ δυνατά της νὰ ἐτοιμάσει τὸ ἀποχαιρετιστήριο αὐτὸ πρόγευμα.

— Τί ὠραία φαγητά! φώναξε ὁ Μωῦσῆς, ἀρπάζοντας ἓνα κομμάτι κοτόπουλο.

Ἡ κυρὰ-Χλόη τοῦ τράβηξε τ' αὐτὶ καὶ τὸν μάλωσε, γιατί ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ τελευταῖο φαγητό, πού ἔτρωγε ὁ πατέρας του στὸ σπῆτι τους.

— Χλόη! φώναξε ὁ Τόμ στενοχωρημένος.

— Δὲ μπορῶ νὰ κρατηθῶ! Εἶμαι τόσο συγχισμένη, ὥστε δὲν ξέρω τί κάνω!

Τὰ παιδάκια μαρμάρωσαν καὶ κοίταξαν πότε τὸν πατέρα καὶ πότε τὴν μητέρα, ἐνῶ ἡ μικρούλα τραβοῦσε τὸ φόρεμα τῆς κυρὰ Χλόης ξεφωνίζοντας.

— Σύχασε, μικρή μου, εἶπε ἡ κυρὰ Χλόη, δίνοντάς της ἓνα κομμάτι γλυκό. Ἐδῶ σοῦχω τίς φανέλλες σου, εἶπε ὕστερα στὸν Τόμ. Πρόσεχε τίς γιατί ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ θὰ τίς φορεῖς! Καὶ ποιὸς θὰ σοῦ μπαλῶνει τίς κάλτσες

σου; Ραγίζει ἡ καρδιά μου ὅταν τὸ συλλογίζομαι. Καὶ ποιὸς θὰ σὲ περιποιηθεῖ ἂν ἀρρωστήσεις;

Ὁ μάρμπα Τόμ εἶχε βάσει τὴν μικρὴν στὰ γόνατά του καὶ τὴν ἀφινε νὰ παίξει μὲ τὰ μαλλιά του ὅπως τῆς ἄρεσε.

— Ἔτσι, ἔτσι, παίξε, καϊμένο κοριτσάκι, ὅσον καιρὸ μπορεῖς, γιατί θάρθει καιρὸς πού θὰ κλάψεις καὶ σὺ πικρά. Θὰ ἰδεῖς νὰ σοῦ πουλοῦν τὸν ἄντρα σου ἢ τὰ παιδιά σου... Θεέ μου! τί τὰ θέλουν οἱ σκλάβοι τὰ παιδιά!; (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

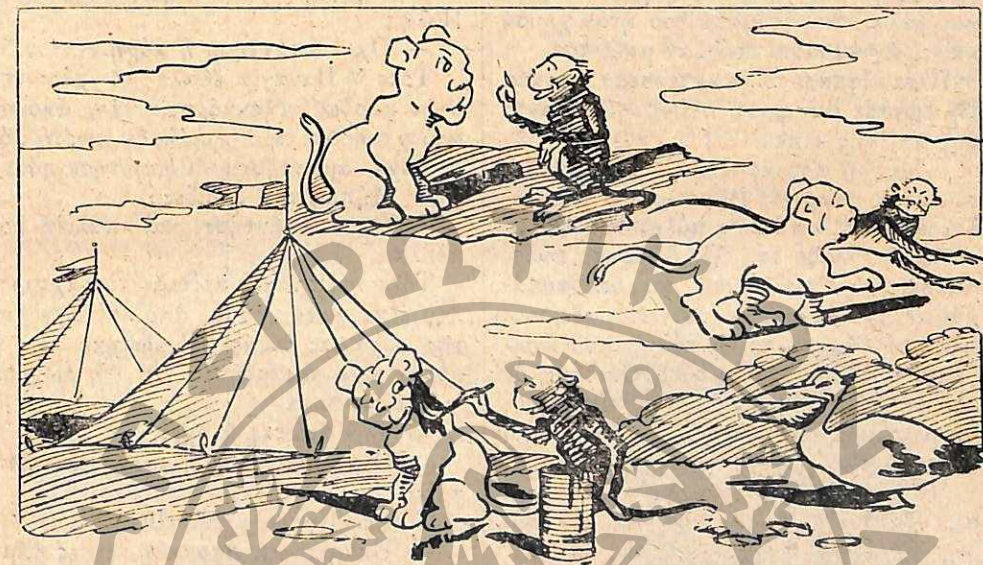
Γ'

Μὰ κι' ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἦταν πολὺ στενοχωρημένος πού ἐξαιτίας του ὁ πατέρας του ἔχασε τὸ στέμμα. «Πᾶει τὸ βασίλειο, συλλογιζόταν, πᾶει τὸ παλάτι. Κι' ἐγὼ, ὁ διάδοχος, τί θὰ γίνω; πῶς θὰ ζήσω;...»

Μιὰ μέρα, ἀπάντησε κατὰ τύχη τὸν κ. Μαϊμουδιάν καὶ τοῦ εἶπε τὸν πόνο του. Ἐπειτα τὸν ρώτησε:

— Ἐσεῖς πού εἰστε πολὺξερὸς, καὶ πού χρωστᾶτε εὐγνωμοσύνη στὸν πατέρα μου γιὰ τὴν ὑποστήρηξιν πού σᾶς ἔδινε, τί μὲ συμβουλευέτε νὰ κάμω;

Ὁ κ. Μαϊμουδιάν, πού ἀπὸ φυσικὸ τοῦ ἀγαποῦσε τ' ἀστεῖα, τίς φάρσες, — καραγκιόζης δὲν ἦταν; — καὶ πού καμμιὰ εὐγνωμοσύνη δὲν χρωστοῦσε στὸν πε-

μένο βασιλιά, ὁ ἀχάριστος, κι' οὔτε τὸν εἶχε πιά ἀνάγκη, σκέφθηκε νὰ τοῦ παίξῃ μιὰ φάρσα. Κι' εἶπε:

— Οἱ Ἀραπάδες τώρα ἔχουν ζήτησιν σ' ὅλο τὸν κόσμον. Νὰ γυρέψης, παιδί μου, μιὰ θέση ἀπ' αὐτὲς πού δίνουν κατὰ προτίμησιν σὲ Ἀραπάδες. Παραδείγματος χάριν πορτίσης σὲ κανένα πλουσιόσπιτο, γκροῦμ σὲ καμμιὰ Τράπεζα, ταμπουλιέρη σὲ Τζάξ-μπάντα... Στὸ Ἐξωτερικὸ ἐννοεῖται...

— Καλὸ θάταν, ἀποκριθὲν ὁ πρῶτος διάδοχος, μὰ πού ἐγὼ δὲν εἶμαι μαῦρος; Ἀκούστηκε ποτὲ μαῦρο λιοντάρι;...

— Ὡ! τὸ μόνο εὐκόλο! φώναξε ὁ κ. Μαϊμουδιάν. Ἐγὼ νὰ σὲ κάνω μαῦρο σὰ Σουδανέζο σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας!

— Ἀλήθεια;... Πῶς;

— Ἐννοία σου, ἔλα μαζί μου!

Ἀθῶος, ἀνύποπτος, ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἀκολούθησε τὸν κ. Μαϊμουδιάν, πού τὸν πῆγε μακριὰ, στὸν καταναλισμὸ κάποιων Εὐρωπαίων ἐξερευνητῶν, ὅπου, περνώντας χτές, εἶχε ἰδεῖ, ἀπέσω ἀπὸ μιὰ σιγνή, ἓνα δοχεῖο μὲ καραμπογιά.

Κι' ἀμέσως πῆρε τὸ πινέλο κι' ἄρχισε νὰ βάφῃ μαῦρο τὸ φτωχὸ λιονταρόπουλο...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΨΕΜΜΑ

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΠΥΛΕΣ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κοντά σ' ένα μεγάλο δάσος, ζούσ' ένας ξυλοκόπος με τη γυναίκα του. Είχαν ένα μόνο παιδί, ένα κοριτσάκι ως τριών χρόνων. Ήταν όμως τόσο φτωχό, ώστε πολλές φορές τους έλειπε και το καθημερινό ψωμί.

Ένα πρωί, καθώς πήγαινε ο ξυλοκόπος στο δάσος γεμάτος συλλογή κι' ετοιμαζόταν να κόψει ξύλα, παρουσιάστηκε μπροστά του μια ψηλή κι' ωραία γυναίκα, που φορούσε στο κεφάλι μια κορώνα με λαμπερά πετράδια, και του λέει:

— Είμαι η Παναγία, η Μητέρα του Χριστού. Είσαι φτωχός και δυστυχισμένος. Δός μου έμένα το παιδάκι σου να το πάρω μαζί μου, να είμαι μητέρα του και να το φροντίζω.

Ο ξυλοκόπος υπάκουσε, πήρε το κοριτσάκι του και τώδεσε στην Παναγία, κι' αυτή το πήρε μαζί της ψηλά στον ούρανο. Εκεί περνούσε καλά, έτρωγε ψωμί ζυμωμένο με ζάχαρη, έπινε μέλι και γάλα, τα φορέματά του ήταν χρυσά και τ' αγγελοῦδια έπαιζαν μαζί του.

Όταν έφτασε τα δεκατέσσερα χρόνια, τη φώναξε μια φορά η Παναγία κοντά της και της είπε:

— Καλή μου κοπέλλα, έχω να πάω σε ταξίδι μακρινό. Πάρε λοιπόν τα κλειδιά από τις δεκατρείς πύλες του Ουρανού και φύλαξέ τα. Τις δώδεκα πύλες μπορείς να τις ανοίξεις και να θαυμάζεις το μεγαλείο του Παραδείσου, αλλά τη δέκατη τρίτη πύλη, που ανοίγει μ' αυτό το μικρό χρυσό κλειδάκι, δέ σου επιτρέπω να την άγγιξεις. Φυλάξου, να μη την ανοίξεις, γιατί θα γίνεις πολύ δυστυχισμένη.

Η κοπέλλα υποσχέθηκε να υπακούσει. Κάθε μέρα άνοιγε κι' από μια πύλη, ως πού άνοιξε και τις δώδεκα. Μπροστά σε κάθε μια φύλαγε κι' ένας Απόστολος με λαμπρό φωτιστόφανο στο κεφάλι, και το κοριτσάκι με τ' αγγελοῦδια χαιρόταν και θαύμαζε το μεγαλείο και τη δόξα του Παραδείσου.

Έμεινε τώρα μόνο η απαγορευμένη Πύλη, και το κοριτσάκι δοκίμασε άξαφνα μεγάλη επιθυμία να μάθει τί ήταν κρυμμένο εκεί μέσα κι' είπε στ' αγγελοῦδια:

— Δέ θα την ανοίξω ελότελα, ούτε και θά μπω μέσα. Μόνο θά την κάμω να γέρει λιγάκι και θά κοιτάξω από τη χαραμάδα.

— Όχι, όχι! είπαν τ' αγγελοῦδια. Θά κάνεις αμαρτία! Η Παναγία το άπαγόρευε και μπορεί να σε κάμει δυστυχισμένη.

Η κοπέλλα σώπασε. Δέ σώπασε όμως και μέσα της ο πόθος ν' άνοιξει και νά ιδεί, κι' η καρδιά της την κεντούσε και δέν την άφινε σέ ήσυχία. Και σέ μια στιγμή πού δλα τ' αγγελοῦδια είχαν βγει έξω, συλλογίστηκε: «Τώρα είμαι ελότελα μοναχή και μπορώ να κοιτάξω, χωρίς να τ' μάθει κανείς.»

Εψάξε σδόν άρμαθό και βρήκε τó κλειδί, τώδεσε στην κλειδαριά και τώστριψε. Εύθδς ή πόρτα άνοιξε διάπλατα, και τότε είδε την Αγία Τριάδα, καθισμένη μέσα στη λάμψη και στο φώς. Στάθηκε μια στιγμή γεμάτη θαυμασμό κι' ύστερα άπλωσε τó δάχτυλό της κι' άγγιξε τη λάμψη κι' εύθδς τó δάχτυλό της έγινε χρυσό. Άμέσως αίστάνθηκε ένα δυνατό πόνο, έκλεισε πάλι την πόρτα κι' έφυγε μακριά. Ο πόνος όμως δέν έπαυε κι' η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κι' ήσυχία δέν είχε. Κι' όσο κι' αν έπλεγε και καθάριζε τó δάχτυλό της, εκείνο έμεινε πάντα χρυσαφένιο.

Δέν πέρασε πολλές καιρόδς και γύρισε ή Παναγία από τó ταξίδι. Φώναξε τó κορίτσι και της ζήτησε τά κλειδιά. Καθώς της έδινε τόν άρμαθό, την κοίταξε ή Παναγία στα μάτια και της είπε:

— Μήπως άνοιξες τη δέκατη τρίτη Πύλη;

— Όχι! άπάντησε ή κόρη.

Τότε ή Παναγία έβαλε τó χέρι της στην καρδιά της κόρης, την άκουσε πού χτυπούσε και κατάλαβε πώς ή κόρη είχε άμαρτήσει. Τη ρώτησε πάλι:

— Μήπως την άνοιξες;

— Όχι! άπάντησε και πάλι ή κοπέλλα.

Τότε ή Παναγία κοίταξε τó δάχτυλο, πού είχε γίνει χρυσό από τó άγγιγμα της ουράνιας δόξας, βεβαιώθηκε πώς ή κόρη είχε άμαρτήσει, και τη ρώτησε για τρίτη φορά:

— Τήν άνοιξες ή όχι;

— Όχι! άπάντησε ή κόρη για τρίτη φορά.

Τότε ή Παρθένα της είπε:

— Έκαμες μια παρακοή, είπες ψέματα τρείς φορές. Δέν είσαι πιά άξια να κατοικείς σδόν ουρανό!

Κι' άμέσως την έδύθηκε σέ βαθύτατον ύπνο κι' όταν ή κόρη ξύπνησε, βρισκόταν στη γή, μέσα σ' έναν άγριο τόπο. Θέλησε να φωνάξει, αλλά φωνή να βγάλει δέ μπορούσε. Σηκώθηκε άπάνω και θέλησε να τρέξει, αλλά όπου κι' αν πήγαινε, πυκνοί άόμνοι της έκλειναν τó δρόμο. Κλεισμένη λοιπόν έτσι στην έρημιά, βρήκε μια κουφάλα σδόν κορμό ένδς μεγάλου δέντρου και την έκαμε κατοικία της. Εκεί κοιμόταν τη νύχτα, κι' εκεί τρύπωνε όταν ήταν βροχή. Η ζωή όμως αυτή ήταν πικρή, κι' όταν συλλογίζόταν πόσο άμορφα ήταν τά ουράνια και τ' αγγελοῦδια πούπαιζαν μαζί της, άρχιζε ένα κλάμμα πού δέν είχε τελειωμό. Τροφή της ήταν ρίζες και βάρ-

τόμουρα. Μάζευε τούς καρπούδς πούπεφταν απ' τά δέντρα και τά ξερά φύλλα και τά πήγαινε στην κουφάλα της. Κι' όταν ήρθε τó χιόνι κι' ή παγωνιά, μαζεύόταν στην κουφάλα σάν ένα δυστυχισμένο ζώο και πολεμούσε να ζεσταθεί. Τά ρούχα της είχαν παλιώσει πιά κι' είχαν γίνει κουρέλια.

Κι' όταν ήρθε πάλι καλοκαίρι κι' έλαμψε ο ζεστόδς ήλιος, βγήκε έξω στη χλόη και τά μακριά της μαλλιά τη σκέπαζαν σά μεγάλος χρυσόδς μανδύας. Έτσι πέρασ' ένας χρόνος κι' ή έξόριστη τ' ουρανού γνώρισε όλη τη θλίψη και την άθλιότητα τού κόσμου.

Μια φορά, όταν τά δέντρα είχαν γεμίσει πάλι πράσινα φύλλα, κυνηγούσε ο βασιλιάδς της χώρας σδó δάσος ένα ζαρκάδι. Τó ζώο κρύφτηκε μέσα στούδς θάμνους κι' ο βασιλιάδς έδγαλε τó σπαθί του κι' άνοιξ' ένα δρόμο μέσα στά χαμόλαδα. Τότε όυωδς άντίκρυσε μια πεντάμορφη κόρη καθισμένη στη ρίζα ένδς δέντρου και σκεπασμένη ως τά νύχια τών ποδιών με τά χρυσά της μαλλιά.

Ο βασιλιάδς έσάστισε και την κοίταξε άμίλητος, ύστερα όμως μίλησε και είπε:

— Ποιά είσαι και γιατί κάθεσαι έδω στην έρημιά;

Μά έκείνη λαλιά δέν είχε να τού άπαντήσει, κι' ο βασιλιάδς της είπε πάλι:

— Έρχεσαι μαζί μου σδó παλάτι μου; Εκείνη πάλι δέν άπάντησε, αλλά μόνο είπε ναί με τó κεφάλι της.

Ο βασιλιάδς την πήρε και την άνέβασε στ' άλογό του και γύρισε σδó παλάτι του. Εκεί είπε και την έντυσαν με όρατα φορέματα και της έδωσαν δλα τά καλά. Και μ' όλο πού έμεινε βουδής κι' άμίλητη, ήταν όμως τόσο γλυκειά κι' ωραία, ώστε ο βασιλιάδς την άγάπησε και σέ λίγον καιρό την πήρε γυναίκα του και την έκαμε βασίλισσα.

Όταν έκλεισ' ένας χρόνος, ή βασίλισσα έφερε σδόν κόσμο έν' αγοράκι. Τήν ίδια νύχτα, όταν όλοι είχαν πλαγίσει, παρουσιάστηκε μπροστά της ή Παρθένα Μαρία και της είπε:

— Κόρη μου, θέλεις να πείς την αλήθεια και να όμολογήσεις ότι άνοιξες την απαγορευμένη Πύλη; Τότε θά σου δώσω πίσω τη λαλιά σου. Αν όμως άρνηθείδς πάλι και πείς ψέμμα, έγώ θά πάρω μαζί μου αυτό τó νεογέννητο αγοράκι.

Τότε μπόρεσε ή βασίλισσα να μιλήσει, αλλά ή καρδιά της έμεινε κλειστή και είπε:

— Όχι, δέν την άνοιξα!

Κι' ή Παρθένα τότε πήρε στην άγκαλιά της τó μωρό και χάθηκε στούδς ουρανούς.

Τ' άλλο πρωί, καθώς είδαν πώς έλειπε τó παιδί, οι παλατιανοί άρχισαν να μωρμουρίζουν πώς ή βασίλισσα τώ-

φαγε τó παιδί, και πώς ήταν από φυλή άνθρωποφάγων. Ο βασιλιάδς τ' άκουσε, αλλά δέν τó πίστεψε, γιατί την άγαπούσε πάρα πολύ.

Υστερ' από άλλον ένα χρόνο, έκαμε πάλι ή βασίλισσα έν' αγοράκι. Τη νύχτα φανερώθηκε πάλι ή Παναγία και της είπε:

— Κόρη μου, θά τó πείς πώς άνοιξες την απαγορευμένη Πύλη; Θά σου φέρω πίσω τó παιδί σου και θά σου λύσω τη γλώσσα. Άλλοιως, σου τó πέρνω κι' αυτό τó δεύτερο παιδί.

Κι' ή βασίλισσα είπε πάλι:

— Όχι, δέν την άνοιξα!

Κι' ή Παρθένα τότε πήρε στην άγκαλιά της τó μωρό κι' έχάθηκε στούδς ουρανούς.

Τό πρωί, καθώς είδαν πώς τó παιδί είχε χαθεί, οι παλατιανοί τώλεξαν φωναχτά πώς ή βασίλισσα έτρωγε άνθρώπους κι' έπρεπε να δικαστεί. Μά ο βασιλιάδς την άγαπούσε πολύ κι' έδωσε διαταγή να μη λένε τέτοια λόγια.

Τδν άλλο χρόνο, έκαμε ή βασίλισσα ένα όρατο κοριτσάκι, και τη νύχτα πα-

ρουσιάστηκε ή Παναγία και της είπε: — Άκολούθησέ με!

Τήν πήρε από τó χέρι και την πήγε σδόν ουρανό και της έδειξε τά δυό της αγοράκια, πού γελοῦσαν κι' έπαιζαν με τ' άσημένα άστρα. Η βασίλισσα δοκίμασε χαρά μεγάλη κι' ή Παναγία τότε της είπε:

— Δέ μαλάκωσε ακόμα ή καρδιά σου; Πές την αλήθεια και θά σου δώσω πίσω τ' αγοράκια σου και θά σου λύσω τη γλώσσα.

Η βασίλισσα όμως άπάντησε για τρίτη φορά:

— Όχι, δέν την άνοιξα.

Τότε την έφερε πάλι στην γή ή Παναγία και της πήρε και τó τρίτο παιδί.

Τό πρωί έγινε σδó παλάτι φασαρία και καχό. Όλοι οι παλατιανοί φώναζαν:

— Η βασίλισσα τρώει τά παιδιά της! Η βασίλισσα να θανατωθεί!

Ο βασιλιάδς μάζεψε τούς Συμβούλους του μά δέ μπόρεσε να τούς κλείσει τó στόμα. Όλοι φώναζαν: Να θανατωθεί! να θανατωθεί!

Έγινε λοιπόν δικαστήριο μεγάλο, κι'

αφού ή βασίλισσα να μιλήσει δέ μπορούσε και την αλήθεια να φανερώσει, την καταδίκασαν να καεί ζωντανή.

Μάζεψαν λοιπόν ξύλα πολλά, την έδεσαν άπάνω σ' έναν όρθιο στύλο κι' έδαλαν φωτιά. Τότε πιά έλιωσε ο πάγος της άλαζονείας μέσα στην καρδιά της, κι' ή βασίλισσα συλλογίστηκε: «Αν είχα τη λαλιά μου, θά τó φώναζα τώρα, ότι την άνοιξα την απαγορευμένη Πύλη τού ουρανού». Κι' εύθδς ή γλώσσα της λύθηκε και φώναξε δυνατά:

— Ναί, Παρθένα Μαρία, την άνοιξα!

Κι' άμέσως άνοιξαν οι ουρανοί κι' έπεσε μια πυκνή βροχή πού έδωσε τις υλότητες, κι' ένα λαμπρό φώς κύκλωσε τη βασίλισσα κι' ή Παναγία κατέθηκε μέσα σδó φώς, με τά δυό αγοράκια σδó πλάι της και τó κοριτσάκι στην άγκαλιά της, και μίλησε χαρούμενα κι' είπε:

— Όποιος τó κριμα όμολογεί και μετανοώνει είναι σωημένος.

Της έδωσε πίσω τά τρία παιδιά, της έλυσε τη γλώσσα, κι' έζησαν πιά όλοι χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι.

(Απ' τó Γερμανικό) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΔΕΛΦΗ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια από τó προηγούμενο —

ΣΚΗΝΗ Γ'

Μπαίνει τρεχάτη ή Μάρθα μ' ένα κουτάλι.

ΜΑΡΘΑ

4 και 20 ή ώρα! Πρέπει να δώσουμε τó γιατρικό τού Γιαννάκη, σά δέν ήρτε ή κυρία Νίνα να τού τó δώση... Για να δώ πού να τάφηκε... (ψάχνει σδó τραπεζάκι, ύστερα σδó λαβωμένο). Α, νά, έδω είναι ένα μπουκαλάκι... Αυτό θά νάται... τέσσερις κουταλιές είπε ο γιατρός' δυό τώρα, δυό στίς έξη... (τό παίρνει και πλησιάζει τó Γιαννάκη).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

— Όχι, όχι, δέν παίρνω τώρα γιατρικό!... Θέλω να μου τó δώση ή Νίνα... Δέν τó παίρνω!...

ΜΑΡΘΑ

Θά τó πάρης και θά πής κι' ένα τραγούδι, γι' αυτό τάφησε τó γιατρικό ή κυρία Νίνα, για να σου τó δώσουμε έμεις, άμέ πώς;...

ΓΙΑΓΙΑ

— Έλα, Γιαννάκη μου, πάρε και μια καραμελλίτσα και πιές τó... Έλα να τó χαρώ έγώ...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δέ θέλω, γιατί, (ψευτοκλαίει) θά ναι πικρό...

ΓΙΑΓΙΑ

— Όχι, παιδάκι μου, είναι σά σιροπάκι. Πιές τó, να σου τελειώσω και τó παραμύθι.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Τίς καραμέλλες μου!... (τού τίς δί-

νουν). Γιαγιά, χάρη και κάτω, έ; Μά να μου τó δώσης έσύ, γιατί... για τó χτήρι σου τó παίρνω...

ΓΙΑΓΙΑ

Ναί, παιδάκι μου... (Η Μάρθα της βάσει σδó χέρι τó κουτάλι και της τó διευθύνει)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (άνοίγει με άπόφαση τó στόμα τού ή Γιαγιά τού δίνει την κουταλιά)
Τίς καραμέλλες μου!... Τίς καραμέλλες μου!... (μασάει με φούρια δυό τρεϊς). Τήν ήπια, δεύτερη δέν έχει, τελείωσε... (Πέφτει με άπόφαση να μη ξανασηκωθεί).

ΜΑΡΘΑ

— Έλα, καλέ, πάρε και την άλλη!...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δέ θέλω άλλη... δέ θέλω...

ΓΙΑΓΙΑ

— Άς τον, άργότερα' μήν τó σκάς τó παιδί...

ΜΑΡΘΑ

Μάα... (στέκεται άναποφάσιστη με τó μπουκαλάκι σδó χέρι)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δέν έχει μά και παρ-μά!... Φύγε τώρα... Καχίστρα με τά γιατρικά σου!... Είπα: δέ-θέ-λω-ά-λλο!

(Η Μάρθα φεύγει)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μπράβο, Γιαγιούλα μου, έσύ 'σαι καλή, (τή φιλάει) τώρα τó παραμύθι μας.

ΓΙΑΓΙΑ

Ναί, μά σέ λίγη ώρα θά πάρης και την άλλη κουταλίτσα, έ, πουλάκι μου; Έτσι πρέπει... Και να δής, θάρρη κι' ή

Νίνα μας να σου φέρη καραμέλλες...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

— Α μπά, δέ θέλω καραμέλλες, έχω! Λές, γιατί, να μου αγοράση ζωγραφίες; της τόπα 'γώ όταν έφευγε, μά δέν πιστεύω να μου φέρη. Γιαγιά, είναι καλή ή Νίνα;...

ΓΙΑΓΙΑ

Μπά, πώς δέν είναι καλή; πώς σου ήρθε να ρωτήσεις;... καλή και κατά-καλη μάλιστα.

«Η Μάρθα βαστάει την τυφλή Γιαγιά...» (Σελ. 98, στ. β'.)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μά τότε, γιατί δε θέλει να μου κάνει συντροφιά, ούτε να μου λείει παραμύθια όπως εσύ, γιαγιά;... Έ, γιαγιά;...

ΓΙΑΓΙΑ

Γιατί αυτή είναι νέα. Δεν μπορεί να κάθεται σε μια καρέκλα διαρκώς. Κατάλαβες;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ναί, — μα νυστάζω... Γιαγιά, έλα, λέγε το παραμύθι... Τι έκανε ο καϊμένος ο φτωχούλης; έφαγε κι' αυτός κανένα μεζεδάκι;... Μά πως κάνει το κεφάλι μου γκλού, γκλού, γκλού... (κουνεί δεξιά-αριστερά τον κεφαλή.) Νύστα πού την έχω... Λοιπόν;...

ΓΙΑΓΙΑ

Λοιπόν ναί... Στάσου να θυμηθώ... (ο Γιαννάκης στην αρχή ακούει προσεκτικά, ύστερα βυθίζεται σε ύπνο.) "Α, είμασταν εκεί που ο φτωχός Μάρκος — έτσι τον έλεγαν — έδλεπε τον πλούσιο να τρώει δημοφιλή φαγητά και συλλογίζονταν: «Κοίταξε, κοίταξε άδελφέ, εγώ να μην έχω παρά ένα ξεροκόμματο, κι' αυτός του πουλιού το γάλα!» Και πού πούλο φουρκίστηκε ακόμα, όταν είδε τον πλούσιο να ρίχνει ένα κόκκαλο μ' άρκετο κρέας σ' ένα σκύλο που καθόταν κάτω από τ' άμμο και κοίταζε με λαίμαργα μάτια τα φαγητά «Ούτε την τύχη του σκυλιού δεν έχω γώ...» φειθούσε. Όταν ο πλούσιος τελείωσε το φαγητό του, είδε ο Μάρκος δυο γκαρσόνια που έφεραν μια μεγάλη πολυθρόνα κάτω από ένα δέντρο. Ύστερα πλησίασαν την άμμο, πήραν τον κύριο σηκωτό στα χέρια — ήταν παράλυτος ο δύστυχος — και τον κουβάλησαν στην πολυθρόνα. "Ένα βαθύ «αχ!» βγαλμένο από τα φυλλοκάρδια του πλούσιου, έκανε το Μάρκο να σικιτήση. Με μια ξαφνική χαρά πετάχτηκε πάνω κι' άρχισε να τρέχει, σά ναθελε να βεβαιωθεί πως αυτός είχε γερά τα πόδια του. "Έτρεχε από δω, από κει... (Σταματάει). Μά, Γιαννάκη, πως τ'όπαθες και δε μ' έκοψες ούτε μια φορά; Τόση πια φρονιμάδα δεν έχει γούστο...

(Ο Γιαννάκης, πεσμένος ανάσκελα, φαίνεται σά να κοιμάται βαθιά)

ΓΙΑΓΙΑ

Γιαννάκη!... Δεν απαντάς; (με τα χέρια φράζει στο μάκρος του ντιβανιού για να βρει το σώμα.) Γιαννάκη!... (αγγίζει το πρόσωπό του) Θέ μου, τί κρύο πού είναι!... κι' ιδρωμένο!... Γιαννάκη;... (με αγωνιώδη φωνή) παιδί μου, αποκοιμήθηκες;... κοιμάσαι;... (τον σκουντάει ελαφρά) μη μου κάνεις άστεία, παιδί μου, έλα και δεν αντέχω... Γιαννάκη;... (έξω απ' το παράθυρο ακούγεται ένα βαρέλι που το κυλάει με δυνατό κορότο.)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (παραμυλίστ)

Τί μουσική... Τί όμορφη μουσική...

Γρήγορα... γρήγορα τους στρατιώτες!

ΓΙΑΓΙΑ (με χαρά)

"Α, τα στρατιωτάκια σου θές;... Μά τί ιδρώς...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (με αλλοιωμένη φωνή)

Τρέχει από δω... τρέχει από κει... σκοτάδια... Κι' αγκάθια, πολλά...

ΓΙΑΓΙΑ

Θέ μου, θα παραμιλάει φαίνεται. Μά να μην μπορώ να δώ... Να μην μπορώ να δώ... Μάρθα! καλέ, Μάρθα!... (Σηκώνεται, με τα χέρια άπλωτά, προσπαθεί να βρει την έξοδο.) Μάρθα!... (σκοιτάζει σε μια καρέκλα).

Η Νίνα.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Τρέχει από δω, τρέχει από κει, τον έφτασα... Μάρκο!...

ΓΙΑΓΙΑ

Θέ μου, τί να κάνω; κι' ήταν τί καλά τώρα και λίγη ώρα... Μάρθα!... (κατάφερε να βρει φάχροντας την πόρτα της τραπεζαρίας και βγαίνει ακούγοντας ή φωνή της, στην αρχή δυνατή, ύστερα ασθενέστερη ως που χάνεται) Μάρθα... το παιδί... Μάρθα!...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (φειθριστά)

"Αγκάθια... στην κοιλιά μου... με τρυπάνε... Τρεχάτε... (πολύ σιγά) αγκάθια... αγκάθια...

(πέφτει σε βαθύ λήθαργο).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΝΙΝΑ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

(Μπαίνουν απ' την πόρτα του διαδρόμου η Νίνα με την Άλεξάνδρα. Η Νίνα φοράει άσπρο μπλουζάκι σφηνμένο στη μέση με πλατιά

ζώνη. Φούστα μπλε πιστοτή. Άσπρο μπερέ. Είναι μια όμορφη ξανθή. Η Άλεξάνδρα φοράει βελούδινα μαύρη ζακέτα, φούστα με μεγάλα καρρό. Δυο χοντρές μαύρες κοτσίδες ριχμένες μπροστά. Φοράει γυαλιά. Μάλλον άσχημη. Έξακολουθούν άρχιναμένη κουδέντα.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Δε συμφωνώ, όχι!... Δε λέω... Η γυναίκα δεν πλάστηκε μόνο «για να μαντάρη κάλτσες» όπως λέει κοριτσάκι. Άλλα μέσα στο σπίτι της έχει τόσες πολλές ασχολίες, πού αν ήθελε...

ΝΙΝΑ

Ναί, ξέρω τί θα μου πής. Τα παιδιά!... Τό αιώσιο επιχείρημα!... Η άνατροφή τους. (με σαρκασμό) «ή ανάδειξες χρηστών πολιτών» όπως λένε οι αντιφεμινιστές στις έφημερίδες τους. Χά, χά, χά... Όταν εγώ νιώθω μέσα μου μια φλόγα δημιουργική, να την πνίξω, να τη σβύσω, γιατί;... Γιατί είχα το δυστύχημα να χάσω τη μητέρα μου, γιατί ο πατέρας μου είναι αιώσιο στο γραφείο, και γιατί έχω μια τυφλή γιαγιά κι' έναν ανήλικό άδελφό, πού έχουν την ανάγκη μου. Γι' αυτό... Γι' αυτά τα πλάσματα, πού το ένα ξεπλήρωσε κιόλας τον προορισμό του, και άλλο — σέ βεβαιώ εγώ — θα μπορέση να τον εκπληρώσει χωρίς τη βοήθειά μου θαυμάσια, εγώ (έντονα) να θαρτώ έδω μέσα και να μην ακολουθήσω την κλίση μου; "Ε, λοιπόν όχι!... "Όσο κι' αν επιμένει ο πατέρας μου, εγώ θα νικήσω!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ειρωνικά)

"Ω, τί παχιά... τί μεγαλόστομα λόγια!... Θα νικήσης τον πατέρα σου εσύ;... Κι' όμως αν ήθελες να σκεφθής λιγάκι... έχουν τόσο την ανάγκη σου έδω μέσα! Οι δικές σου και οι δικές τους περιστάσεις σου επιβάλλουν να θυσιαστής γι' αυτούς.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (φειθριστά)

Σκοτάδια πυκνά... σκοτάδια...

ΝΙΝΑ (βγάζει το καπέλο της, κάθεται σε μια καρέκλα και τραβάει μίαν άλλη κοντά της)

Κάθισε δω, έλα, πές μου. "Αν είχα γεννηθεί άγόρι, θάμουνά υποχρεωμένη να ζω πάντα μέσα στο σπίτι για να αναθρέψω τον άδελφό μου;... και να μη σπινιάσω, να μη γίνω τίποτα;... Γιατί τάχα, επειδή είχα την άτυχία να είμαι κορίτσι, πρέπει να πνίξω το ταλέντο μου, να πετάξω πινέλα και μπογιές, να πιάνω τη βελόνα και να περνάω τις μέρες μου μπαλώνοντας άσπρόρρουχα και λέγοντας παραμύθια στο Γιαννάκη; Κοίταξέ τον εκεί στο ντιβάνι μου, τον πήρε ο ύπνος, — ήρθε δω για να του κάνει συντροφιά ή άδελφή του — ή σκλάβο του. Λοιπόν, γιατί δε μιλάς; Αυτό θέλεις εσύ;... (ήσυχότερα) "Έλα, δημολόγησε την αλήθεια, ο μπαμπάς σ' έβαλε να μου μιλήσης.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ
(Τά σκίτσα της ίδιας)

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ουρρά! φώναξε ο μικρός Ντόνοου. Στρίβει κατά μάς. Πλησιάζει. Σωθήκαμε!

— "Όχι άκόμη, φειθούσε ο παιδαγωγός, πού φοβόταν μήπως οι έλπίδες του διαφυσθούν, και συγχρόνως συλλογίζονταν με τί τρόπο θάταν δυνατό να τους σώσει το αερόστατο, αφού δεν υπήρχε κανένα μέρος για να προσγειωθής.

"Αλήθεια δεν είχε άδικο ν' ανησυχής για το ζήτημα αυτό, γιατί το αερόστατο, προτού να τους πλησιάσει, αναγκάστηκε να κάνει ένα σωρό βόλτες και μαγούρες για να μπορέση να κατεβή και να πετάξει σε μικρό ύψος πάνω απ' τον όγκοπαγο. Οι δυσκολότητες και πολύπλοκες αυτές κινήσεις έδωσαν σ' άμνηχανία τους ναυαγούς, οι όποιοι παρακολουθούσαν με άγωνία τις διάφορες φάσεις των χειρισμών χωρίς να καταλαβαίνουν καλά-καλά τί συμβαίνει.

Τό αερόστατο πότε φαινόταν πως ήθελε να προσγειωθής, και πότε πως αποφάσιζε να εγκαταλείψη τη ριψοκίνδυνη απόπειρά του για να σώσει τους ναυαγούς κι' έτοιμαζόταν να εξακολουθήσει πάλι το δρόμο του, Τότε πάνω στο παγοβουνί όλων οι καρδιές έπαυαν να χτυπούν κι' ή άγωνία τους έσφιγγε το λαιμό. Στο τέλος κατάλαβαν τους σκοπούς του, πού ως τότε τους είχαν μείνει άνεξηγτοι. Δεν ήσυχάσαν όμως έντελώς. Θα μπορούσαν να πετύχουν ως το τέλος; "Όσο γι' αυτό το ζήτημα, οι άμφιβολίες υπήρχαν άκόμη, και πόσο βασανιστικές ήταν!

Τό αερόπλοιο τώρα είχε κατέβει αρκετά και μπορούσαν ν' αντιληφθούν οι ναυαγοί και το μέγεθός του και το σχήμα του. "Εμοιαζε μ' ένα γιγάντιο πούρο στρογγυλό μπροστά και μυτερό από πίσω, ένα πούρο όμως πού είχε όριζόντια πτερύγια σαν ψάρι. Από κάτω του κρέμονταν τρεις καμπίνες, πού ένώνονταν μεταξύ τους μ' ένα μακρύ διάδρομο. Στην πρόμη κυμάτιζε ή άμερικανική σημαία. Μπορούσαν μάλιστα να διαβάσουν και τ'ονόμα του, γραμμένο με γιγάντια γράμματα πάνω στα πλευρά του. "Ονομαζόταν «Liberty» ("Ελευθερία) και το όνομα αυτό δεν ήταν σαν ένα σύμβολο για τους αϊχμαλώτους του όγκοπαγου, πού περίμεναν τώρα την άπελευθέρωσή τους;... Τό φοβερό βούημα των ελικών του είχε ξεκουφάνει τους ναυαγούς, έγινε όμως λιγότερο αισθητό, μόλις το αερόπλοιο ελάττωσε την ταχύτητά του. Στο τέλος οι έλικες έπαψαν να χτυπούν κι' έγινε σιωπή.

"Ακούγητο πια το έναέριο κήτος, σέ

ύψος πενήντα μέτρων από το παγοβουνί πού το σκέπαζε όλόκληρο με τον γιγάντιο ίσκιό του, στεκόταν πάνω από τους ναυαγούς. Και νά, από μια καμπίνα, ακούγεται από ένα μεγάφωνο μια φωνή πού μιλάει άγγλικά:

— Ποιοι είσαστε; "Απαντήστε με σήματα, σηκώνοντας τα χέρια ψηλά για να πητε «ναί» και κατεβάζοντάς τα σε όριζόντια γραμμή για να πητε «όχι». Είσαστε ναυαγοί;

— Ναί.

— Ζητάτε βοήθεια;

— Ναί!

— "Ωλ ράιτ! Δεν μπορούμε να προσγειωθούμε στο παγοβουνί σας. Θα σάς ρίξουμε μ' άνεμόσκαλα για ν' ανεβήτε επάνω. Κοιτάξτε να πιάσετε την άγκυρα και να την στερεώσετε καλά στον πάγο. Καταλάβετε;

— Ναί.

— Στερεά, δεν είναι έτσι;

— Ναί, ναί.

— "Ωλ ράιτ! έπαλάλαβε το μεγάφωνο κι' άμέσως πετάχτηκε ένα μακρύ σχοινί με την άγκυρα στην άκρη. Οι μεγάλοι έλικες του αερόστατου άρχισαν πάλι να γυρίζουν ελαφρά. Προχώρησε λιγάκι προς τη διεύθυνση του άνέμου και τα παιδιά, με κίνδυνο να σπάσουν κανένα πόδι, άρχισαν να τρέχουν πίσω από την άγκυρα, πού δεν έδρασκε καμιά προέσχη για να γαντζωθεί. "Ο κ. "Αχιλλέας "Αντρεϊμένος έτρεξε κι' αυτός μαζί τους, και για δεύτερη φορά οι παντούφλες του φάνηκαν πολύτιμες. Μπορέσει να πιάνει το σχοινί και να τραβήξει την άγκυρα σ' ένα αρκετά βαθύ άνοιγμα του

πάγου, όπου τη στερέωσε καλά, βοηθούμενος από τους μαθητές του κι' από τους δυο μικρούς "Αγγλους. Τότε οι έλικες σταμάτησαν και πάλι. Τό σχοινί τευτώθηκε σε σημείο να σπάσει και δυο τρεις φορές οι ναυαγοί ένόμισαν ότι θα έσπαζε σ' αλήθεια. "Ηταν όμως άρκετά στερεό και μπόρεσε ν' ανεβήξει. "Ετσι οι ναυαγοί δεν είχαν πια παρά να περιμένουν την άνεμόσκαλα, πού τους ειδοποιούσαν από το αερόστατο ότι θα τους πετούσαν κάτω, με την έντολή να πιάνουν την άκρη της και να την κρατήσουν στερεά.

"Όστόσο ή συγκίνησή τους δεν θάταν και τόσο μεγάλη, αφού έκανε τόπο και στην περιέργεια. Τί ζητούσε στα μακρία αυτά παράλια, στο Βόρειο πολικό κύκλο, στη μέση του Παγωμένου "Όκεανού, αυτός ο έναέριος Λεβιάθαν; Νάταν πλοίο, δε θα φαινόταν τόσο παράξενο. "Αλλά ένα αερόστατο, ένα ηδωλιουχούμενο τεύ τελευταίου και πιο τελειοποιημένου άμερικανικού τύπου, τί γύρευε στα μέρη αυτά; Μήπως δεν ήταν αλήθεια; Μήπως ήταν παραίσθηση;

Η μίς Γκράς Κλάριτζ, κρατώντας με το ένα χέρι την πολύτιμη σακκούλα της και τραβώντας με το άλλο τη Νταίζη, είχε ένωθεί με τους συντρόφους της, πού βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στο σημείο όπου υπολόγιζαν πως θάπεφτε ή άνεμόσκαλα. Σέ λίγο τους την πέταξαν από μια καταπακτή πού άνοιξε στο πλευρό της κεντρικής καμπίνας. Κατέβηκε κυματίζοντας στον άέρα, και ο παιδαγωγός βασανίστηκε αρκετά για να την πιάνει. Μόλις όμως την έπιασε, δεν έννοούσε να την άφήσει, και έλκυ, όπως κι' αυτός, γαντζώθηκαν άπάνω τρέμοντας όλόκληροι, σαν τους πνιγμένους πού τους πετάνε το σχοινί της σωτηρίας.

Η καμπίνα του αεροστάτου δε βρίσκονταν παρά μόλις είκοσι μέτρα ψηλότερά τους. "Από ένα φαρδύ φεγγίτη ξερόδαλλε ή μορφή ενός ανθρώπου με ναυτικό ηλίκιο. Χωρίς να χρησιμοποιή πια τον τηλεβόα, πού τώρα δεν του χρειαζόταν, φώναξε στους ναυαγούς:

— Κρατάτε καλά εκεί κάτω! Θα σάς στείλουμε ένα ναύτη για να σάς άνεβήξει.

— "Εγώ, κύριε, μπορώ νάναβώ και μόνος μου!

— "Όχι, περιμένετε!

"Ένας άλλος άντρας, ντυμένος σά ναύτης, ξερόδαλλε από την καταπακτή. Εύκίνητος σά χιμπαζής, βρέθηκε σ' ένα λεπτό κατεβασμένος κιόλας στο παγοβουνί.

"Ηταν νέος και ρωμαλέος, γελούσε άνοιχτό-

"Η άγκυρα σιγά-σιγά άρχισε νάναβάνη. (Σελ. 116, στ. β').

καρδα, κι' αυτό μονάχα άρκαυσε για να έμπνεύσει σ' όλους την έμπιστοσύνη.

— "Ας άνεβή ή μικρούλα δεσποινίς στους ώμους μου, είπε χαμογελώντας.

Η Νταίζη δέν έχασε ούτε λεπτό. "Ο ναύτης, παρ' όλο τό βάρος της, άνεβή-κε μέ την ίδια ευκίνησία τέσσερα-τέσσερα τό σκαλιά, άφού πρώτα φρόντισε να δέσει τή μικρούλα πάνω του, από φόβο μήπως λύση τά χέρια της άπ' τό λαμό του. "Εκείνη όμως δέν είχε κανένα τέτοιο σκοπό και τά χεράκια της δέν ξεμπλέχτηκαν, παρά όταν τά πόδια της πάτησαν σέ στερεό έδαφος.

"Ο ναύτης κατέβηκε τό ίδιο ξεκούραστος και γελαστός όπως και πριν.

— "Η σειρά σας, κυρία, είπε στην γκουβερνάντα.

— "Οχι, νάνεθούν τά παιδιά πριν άπό μένα.

— Μά είναι άγόρια.

— Σας παρακαλώ, ίκέτευσε ή μίς Γκράς Κλάριτζ.

— "Ανεβήτε, μά άνεβήτε λοιπόν! της φώναζαν άπ' όλες τις μεριές.

Μάταια όμως. "Αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Τά άγόρια άνέ-

η στό κεφάλι του δυστυχημένου παιδαγωγού, που είχε μείνει τελευταίος να κρατά τή σκάλα.

— "Ε! του φώναξε ο ναύτης από πάνω, όταν ή γκουβερνάντα επιβιβάστηκε πιά στό αερόστατο. "Εσείς τί κάθεστε και περιμένετε εκεί κάτω;

"Ο κ. "Αχιλλέας "Αντρεωμένος δέν ήξερε τί άπάντηση να δώσει. Τί περίμενε; Περίμενε άπλούστατα να κατέβουν και να τόν βοηθήσουν κι' αυτόν νάνεβή, όπως όλους τούς άλλους. Γιατί να σκαρφλώση μόνος του τή σχοίνη αυτή σκάλα χωρίς να τού την κρατάει κανένας από κάτω. Θα είχε την καρδιά και τό κουράγιο να τό κάνη; Είχε τόση λίγη κλίση στά άκροβατικά γυμνάσματα! Κι' έπειτα είχε παρακολουθήσει την άγωνία της μίς Γκράς Κλάριτζ... "Ακόμη ανατρίχιαζε που τή συλλογιζόταν. Και ποιός θα τόν συγκρατούσε, αν ζαλιζόταν και πήγαινε να πέση; "Ο ναύτης δέν ήταν κακό παιδί. "Η άπελπισία του κ. "Αχιλλέας "Αντρεω-

«Τά παιδιά άρχισαν να τρέχουν πίσω από την άγκυρα...» (Σελ. 115, στ. β').

δηκαν λοιπόν τό ένα ύστερα από τό άλλο υπό την επί-βλεψη του ναύτη, που δέν τά κρατούσε, αλλά τά παρακολουθούσε από τόσο κοντά, ώστε να μπορεί να πιάση την ίδια στιγμή όποιον τόν έπιανε ήλιγγας. Κανένας όμως από τούς μικρούς μας φίλους δέν έπαθε τέτοιο πράγμα, και ο ναύτης είπε ότι και μούσοι νάταν, δε θα τά κατάφερναν καλύτερα.

Τέλος αποφάσισε κι' ή μίς Γκράς Κλάριτζ νάνεβή, υπό τόν βρο όμως νάνεβάση ο ναύτης τή βαλίτσα της και να μήν ασχοληθί διάλου μαζί της.

— "Εγώ δέν έχω καμιά αντίρρηση, είπε κείνος γελώντας. "Αλλ' αν πέσετε κάτω, να μήν έχετε παράπονο.

— "Ω, δε φοβάμαι, β βάλωσε ή γκουβερνάντα.

Και όμως δέκα φορές κόντεψε να λιγοθυμήσει καθώς άνέβαινε τή φοβερή εκείνη σκάλα. Δέν κατόρθωσε να φθάση στό τέλος, παρά βάζοντας μία τελευταία προσπάθεια που την εξάντλησε εντελώς. Λίγα σκαλιά ακόμη και θα λιγοθυμούσε, θα παρέλυε και θα πέφτε από τό ύψος εκείνο πάνω στό σκληρό πάγο

μένου τόν συγκινούσε. Κατέβηκε πάλι κάτω και όλα κανονίστηκαν λαμπρά. Γιατί τού ήρθε ή σοφή ιδέα να τοποθετήση τόν καθηγητή καθάλλικευτά πάνω στους δυό γάντζους της άγκυρας. Μ' αυτό τόν τρόπο ο κ. "Αχιλλέας δέν είχε παρά να κρατήση σφιχτά τό σχοίνη και να κλείση τά μάτια του. "Η άγκυρα σιγά-σιγά άρχισε νάνεβαίνει. Στην άρχή έκανε μερικές ταλαντεύσεις άνησυχαστικές και πολύ δυσάρεστες, που θύμισαν στό λαμπρό παιδαγωγό τις φουρτούνες τού θαλάσσιου ταξιδιού.

("Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

"Η δημοτική γλώσσα μέ τούς έρειπωμένους της τύπους έχει όλα τά στοιχεία της ποιητικής παλαιότητας: ένω ή καθαρεύουσα μοιάζει με καινούργιο χτισμένο σπίτι, που στην είσοδό του έχουν άραδιασμένα και μερικά σπασμένα άρχαία κεφάλια που τά βρήκαν στα θεμέλια.

Α. Γρ. Κ.

ΓΙΟΡΤΗ

Γιορτή. Τό σπίτι μου άνοιγμένο — δίχως κανένα να προσμένω — σήμερα τόχο άπ' τό πρωί. Κανένας δε θάρθει, τό ξέρω. Μά και γι' αυτό δέν ύποφέρω, Κι' ή μοναξιά μου είναι καλή...

"Η σάλα μας μέ τά λαμπιόνια, — που την φωτίζουν άλλα χρόνια — στ' άρώματα δέν θα πνιγεί. Κι' ούτε ποδάκια θα φτερώσουν μέσ' στό χορό, ώ έλαφροφύουν την κουρασμένη μου ψυχή.

Βραδυάει "Αργά έξω πέφτει χιόνι και μένα φέγγει ένα λαμπιόνι, γεστός ως είμαι στη σπουδή. Γύρω μου άγαπητά βιβλία μέ ζώνουν, και στην ήσυχια έχω ξεχάσει τή γιορτή...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

"Αγαπητοί μου,

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ μου για τά Καλλιστεία σας άποκάλυψε μερικά πράγματα, που φαντάζομαι ότι θα θέλατε να τά γνωρίσετε κάπως καλύτερα: γιατί σέ μία μόνο "Επιστολή δέν μπορούσα βέβαια να σας τά πω όλα. Και πρώτα-πρώτα να σας εξηγήσω πως θάπρεπε να γίνεται καλύτερα, επιστημονικώτερα, αυτός ο διαγωνισμός, για να εξυπηρετή ένα μεγάλο σκοπό και νάχη, μέ τόν καιρό, πολύ σπουδαία αποτελέσματα.

"Ας ιδούμε μία στιγμή πώς γίνεται σήμερα: Είναι μόνο για κορίτσια, και μόνο κορίτσια μεγάλα. Σε κάθε πόλη, σχηματίζεται μία επιτροπή από ανθρώπους χωρίς ειδικότητα, — Δημάρχους, δημοτικούς συμβούλους, δημοσιογράφους, λογίους κι' ανθρώπους του κόσμου. Καμιά φορά βάζουν και καλλιτέχνες, — κανένα ζωγράφο, κανένα γλύπτη. "Αλλά κι' ο πιδ ειδικός άνάμεσα σ' αυτούς έναν ψήφο έχει όπως κι' ο πιδ άνίδεος. Οι άνίδεοι λοιπόν αποτελούν την πλειονοψηφία. Τό χειρότερο όμως είναι, ότι ειδικοί κι' άνίδεοι δέν κρίνουν παρά πρόχειρα, επιπόλαιο, μέ τό μάτι και μέ τό γούστο τους. Οι ύποψήφιος παρουσιάζονται μπροστά τους μέ μία μεγάλη τουαλέττα, που όχι μόνο τις κάνει να φαντάζουν, αλλά και μπορεί να κρύβη μέ τέχνη πολλά σωματικά έλαττώματα. Και συνήθως εκλέγεται όποιος "καταφέρει να κάμη τή μεγαλύτερη εντύπωση ή να συγκεντρώση τις περισσότερες συμπάθειες. Γιατί φυσικά έπηρεάζει τούς κριτές και τό κοινό που παρευρίσκονται στους χορούς αυτούς των Καλλιστείων. "Ετσι μπορεί εξαίρετα να εκλεχθί ως ή ωραιότερη μία που να μήν έχη ούτε κανονικά χαρακτηριστικά

προσώπου, ούτε κανονικό σωμα: αλλά μόνο μία χάρη, μία έκφραση, έναν άέρα και... μία ώραία φορεσιά.

Κι' ή χάρη βέβαια, κι' ή έκφραση είναι στοιχεία της όμορφιάς: δέν είναι όμως ή "Ομορφιά ή ίδια, που σας έδωσα προχτές τόν όρισμό της. Κι' ή όμορφιά αυτή δέν μπορεί να κριθή παρ' άπό ειδικούς, μέ τόν κανόνα και τό διαβήτη στό χέρι. Να σας πω τώρα ποιός ακριβώς είναι ο κανόνας τού τέλειου ανθρώπινου σώματος, τού καθαυτού φυσιολογικού και καλλιτεχνικώς ωραίου ανθρώπου; Θάπρεπε να έκταθώ πολύ, κι' ίσως μερικά πράγματα, πολύπλοκα, δέν θα τά καταλαβαίνατε. Θάρκεσθίτε μόνο σ' αυτές τις πληροφορίες: Τόν κανόνα τού τέλειου "Ανθρώπου οι σοφοί τόν άναζήτησαν από τούς αρχαιότερους χρόνους. Στην Αίγυπτο τών Φαραών, — φαντασθήτε, — είχαν βρεί έναν κανόνα, που τόν πήραν, λένε, κι' οι "Ελληνες. Από τούς έλληνικούς, ο περιφημότερος είναι τού Πολυκλείτη, τού άγαλματοποιού που έκαμε τόν θαυμαστό «Δορυφόρο». Από τότε ως σήμερα, οι σοφοί δέν έπαψαν να φτιάχνουν κανόνες. "Ογδόντα τέτοιους, μέ διάφορη βάση και σύστημα τόν καθένα, γνωρίζει ή ειδική "Επιστήμη! "Ο πιδ γνωστός, ο πιδ εύχρηστος, είναι ίσως τού γερμανού γιατρού Φρίτς.

"Αλλά όποιον κανόνα κι' αν πάρη κανείς, μπορεί να μετρήση μ' αυτόν ένα σώμα και να ιδί κατά πόσο έχει τις απαιτούμενες για την τελεία ωραιότητα αναλογίες. Και τούτο γιατί δέν διαφέρουν μεταξύ τους, πια σέ μερικές μόνο αναλογίες, και σ' αυτές πάλι έλάχιστα, μόλις κατά εκατοστά ή χιλιοστά.

"Ενα παράδειγμα μόνο: Τό ύψος τού σώματος πρέπει να είναι $7\frac{1}{2}$ φορές τό ύψος της κεφαλής. "Αλλά και $7\frac{3}{4}$ να είναι, σας λένε, δέν πειράζει, και 8 καμιά φορά. "Η αναλογία λοιπόν είναι άπό 1 : $7\frac{1}{2}$ ως 1 : 8. Τό ίδιο, φυσικά, ισχύει για τό ύψος των ποδιών, για τό μήκος των χεριών, για τό πλάτος των ώμων και της μέσης, για την απόσταση των ματιών μεταξύ τους, για την απόσταση της μύτης από τό στόμα, τού στόματος από τό πηγούνι και καθεξής. Οι διαφορές από κανόνα σέ κανόνα, όπως κι' από φυσιολογικό άνθρωπο σέ άνθρωπο, είναι έλάχιστες, άσήμαντες. "Όταν όμως οι διαφορές από τόν κανόνα, — ή από τό μέσον έρο των διαφόρων κανόνων, — είναι πολύ μεγάλες, τότε ο άνθρωπος δέν είναι φυσιολογικός: είναι παθολογικός, έπομένως άσχημος. "Ε. αυτήν άσχήμια δέν μπορεί πάντα να την ιδί όποιοςδήποτε, και μάλιστα μέ τό μάτι. Πρέπει να είναι ειδικός και νάχη και μέτρο.

Γι' αυτό, στα Καλλιστεία που γίνονται σήμερα, — κι' όχι μόνο έδώ στην "Ελλάδα, — δέν βραβεύονται πάντα τά

πραγματικώς τελειότερα άτομα, εκείνα δηλαδή που θα έδειχναν την εξέλιξη της φυλής. "Αφίνω τώρα ότι δέν γίνονται έκ παραλλήλου και Καλλιστεία γι' άνδρες, για έφήβους. Γιατί μήπως κι' οι άντρες δέν πρέπει νάχουν επίσης φυσιολογικώς τέλειο σωμα; Τά Καλλιστεία, για τό μεγάλο σκοπό που είπαμε, έπρεπε να είναι και για τά δυό φύλα. Κι' οι ύποψήφιοι ή οι ύποψήφιος, πριν παρουσιασθούν σ' ένα δημόσιο χορό, ή σ' ένα στίβο, για να κριθούν, έστω, από τό πολύ κοινό, έπρεπε πρώτα να διαλέγωνται μέ μεγάλη άυστηρότητα από μία "Επιτροπή ειδικών, που θα τούς εξέταζε κατά τόν κανόνα. "Η "Επιτροπή αυτή θάλεγε: «"Ο Α, ή Β, ο Γ, ή Δ, έχουν τά προσόντα, δηλαδή τις απαιτούμενες αναλογίες. Οι μεταξύ τους διαφορές, για την "Επιστήμη, είναι άσήμαντες. "Ολοι αυτοί είναι άνθρωποι φυσιολογικοί. Διαλέξτε τώρα για τά Α Βραβεία αυτού τού χρόνου, όποιον κι' όποιαν θέλετε».

"Ετσι μόνο θάδιναι κάτι καλό. Κι' αυτό θα ήταν τό ξύπνημα τού κόσμου για μία έπιστημονική πια καλλιέργεια της όμορφιάς, ή μεγάλη προσοχή που θάδιναν οι γονείς κι' οι παιδαγωγοί για τ' αναπτύσσονται τά παιδιά, άγόρια ή κορίτσια, κανονικώς, φυσιολογικώς, μαθαίνοντας ν' άποφεύγουν, τι βλάπτει, τι παρεμποδίζει αυτή την ανάπτυξη και να έπιδιώκουν, τι την υποβοηθεί, τι την προάγει. Γιατί όσο τά παιδιά είναι μικρά, οι άλλοι βέβαια πρέπει να τά φροντίζουν. Κι' ή φροντίδα αυτή πρέπει ναρχίζει από πολύ νωρίς και να είναι άκοίμητη, άκατάπαυστη, γιατί ίσα-ίσα από τή βρεφική και τή νηπιακή ηλικία ή σωματική ανάπτυξη παίρνει κακές ή καλές βάσεις για όλη τή ζωή. "Όταν όμως τά παιδιά μεγαλώνουν άρκετά, όταν περουν πια στην έφηβική ηλικία, μπορούν να μαθαίνουν, τι χρειάζεται για νάχουν αυτή τή φροντίδα και μονάχα. Δυστυχώς, στη γλώσσα μας, δέν υπάρχουν ακόμα τά κατάλληλα βιβλία. Για τις μητέρες όμως που ανατρέφουν κορίτσια, κατάλληλότατο είναι τό βιβλίο τού Stratz, για τό όποιο μίλησα και την άλλη φορά. Ήρω πως τις "Επιστολές μου τις διαβάζουν και πολλές μητέρες. Τους συσταίνω λοιπόν θερμά αυτό τό βιβλίο. Είναι γραμμένο για όλο τόν κόσμο, — δηλαδή όχι μόνο για έπιστήμονες, — κι' έχει μέσα όλες τις πληροφορίες, τις οδηγίες και τις συμβουλές που χρειάζονται. Μόνο για μικρά παιδιά δέν είναι βέβαια. "Αλλά μία μητέρα έξέρει πότε ή κόρη της είναι σέ ηλικία για να διαδάση, για να χρησιμοποιήση και μόνη της, ένα τέτοιο βιβλίο.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

"Από μακριά άκούγόταν τό τραγούδι των κοριτσιών. Στην γωνιά της τράτας τού παλατιού, ήταν καθισμένη ή μικρή πριγκίπισσα σέ μία πολυθρόνα, και κοίταζε την άπέραντη γαλανή θάλασσα που άπλωνόταν μπροστά της. Τά μαλλιά της, άπαλά και χρυσά σαν τό μετάξι, πέφτανε σέ δυό χοντρές πλεξούδες, που θάλεγε ότι ήταν πολύ βαριές για τό λεπτό σωματάκι της. Τά μάτια της μοιάζανε μέ δύο πελώρια ζαφείρια. Φορούσε σκούρα βελούδινα ρούχα, που την έκαναν να φαίνεται πιο άσπρη κι' άπ' τις όρτάνσιες που μαραίνονταν κοντά της, μέσα σ' ένα πολύτιμο κινέζικο βάζο. Τά κρινόδάχτυλά της μόλις άγγιζαν τις χορδές της άρπας της. Λίγο πιο πέρα στεκόταν ο γέρο-Κέλιο, ο ένδός άκόλουθος τού πατέρα της, και την κοίταζε λυπημένος... "Εξορισμένος άπ' την ήλιόλουστη πατρίδα του, λάτρευε την άρρωστη μικρή πριγκίπισσα, που τόν έδαζε να της λέη ιστορίες τού τόπου του, εκεί που ο ουρανός είναι πάντα γαλάζιος...

— Κέλιο, ψιθύρισε σιγά-σιγά, πολλές φορές ρωτιέμαι, γιατί γεννήθηκα; Είμαι πριγκίπισσα κι' όμως ή θλιβερή αυτή άπορία μούρχεται στό νού. Δες να την έχουν και τά κορίτσια που χορεύουν εκεί κάτω; Γιατί να γεννηθώ, Κέλιο;

"Ο Κέλιο ήξερε ότι πολλά πράγματα δέν εξηγούνται σ' αυτό τόν κόσμο: αλλά δέν ήθελε να λυπήση τή μικρή πριγκίπισσα και της είπε:

— Σε λίγο ένα όμορφο βασιλόπουλο θα έρθη να σέ πάρη και να σέ πάη στό παλάτι του. Εκεί πια δέν θα ξανακάνης αυτή την έρώτηση.

"Η μικρή πριγκίπισσα κούνησε τό κεφάλι της μελαγχολικά και τού άπάντησε:

— Σε λίγους μήνες θα γίνω είκοσι χρονών. Κληρονομώσα άπ' τή μητέρα μου την άρρώστια που την έσουσε σ' αυτή την ηλικία στόν τάφο. "Οχι, δέν όνειρεύομαι την ευτυχία κοντά στό όμορφο βασιλόπουλο: την όνειρεύομαι ψηλά στόν ουρανό μέ τή μητέρα μου.

Κουρασμένη άπ' την όμιλία, εκλείσει τά ζαφειρένια μάτια της σαν για να κοιμηθί, αλλά σέ λίγο δυό χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα χλωμά μάγουλά της.

— "Ας φαίνονται πως μάγαπούν, είπε όλοι κατά βάθος με βαριούνται, έκτός από σένα, καλέ μου Κέλιο. Είμαι τόσο δυστυχημένη νάμαι πάντα άρρώστη...

Και ξαναβούρκωσαν τά ματάκια της.

Σε λίγες μέρες ή μικρή πριγκίπισσα ήταν πεθαμένη. "Ολοι τή λυπούνταν και την κακοτυχίζουν που πέθανε: μόνο ο πιστός της γέρο-Κέλιο δέν κλαίει, γιατί αυτός σκέπτεται ότι ή μικρή ξανθή πριγκίπισσα είναι πιο εύχαριστημένη εκεί πάνω, κοντά στη μητέρα της.

(Παράφραση)

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΑΚΡΥ - ΓΕΛΙΟ

Σό, δάκρυ, μοιάζεις πρωινή δροσούλα που γυαλίζει σ' ένα τριαντάφυλλο άνθηρό, σ' ένα γαρύφαλλο ζωηρό, σ' ένα γιασεμί που ασπρίζει.

Και σύ, γλυκό χαμόγελο σ' ένα χείλη κοραλλένιο, σ' ένα πρωτόμια χαλαρή που βάφει χαρμόνη, γοργή, τ' άσπρη φαντασία σου.

Δικηγορίνα

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΑ ΛΑΣΗ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένα βράδυ πλανήθηκα σ' ένα δάσος, κοντά στο Νιαγάρα, σ' ένα είδα την ημέρα να σβύνει ολόγυρά μου και απόλαυσα μέσα στη μοναξιά τ' όρατο θέαμα μιας νύχτας στις ερημίες του Νέου Κόσμου. Μια ώρα έπειτα απ' το ηλιοβασιλέμα, φάνηκε η σελήνη πάνω απ' τ' αντικρινά δέντρα. Ένα μυρμιγκάκι άγγελο, που ή βασιλίσσα της νύχτας έφερε μαζί της απ' την ανατολή, έρχοταν πριν από κείνη στο δάσος, σ' αν τάτανε ή δροσερή αναπνοή της.

Τό μοναχικό άστέρι άνέβαινε άγάλια-άγάλια στον ούρανό. Πότε τ' όβλεπες ν' άκολουθά ήσυχά το ζαφεινικό δρόμο του, πότε ν' άναπαύεται σ' όγκους από σύννεφα, πού μοιάζαν με χιονοστεφανωμένους κορυφές ψηλών βουνών. Τά σύννεφα αυτά, διπλώνοντας και ξεδιπλώνοντας τους πέπλους των, ξετυλίγονταν σ' αν διάφανες λευκές ζώνες, διασκορπίζοντας στον ούρανό σ' άλευκές τούφες χιονιού, ή σχηματίζοντας όγκους από βαμβάκι τόσο μαλακό και τόσο γλυκό στο μάτι, πού λες κ' έννοιες την απλότητα και την έλαστικότητα του.

Μά και στη γη τό θέμα δέν ήταν λιγότερο μαγευτικό. Τό γαλάζιο, πελιδνέο φως της σελήνης έμπαινε μέσα στα διαστημάτα των δέντρων και φώτιζε με τις άχτίδες του τά πύμ κρυφά πυκνοστάδα. Τό ποτάμι, πού κυλούσε στα πόδια μου, μιά χάνονταν μέσα στα δάση, μιά ξαναφαίνονταν, φωτισμένο απ' τ' άστέρια πού καθρεφτίζονταν μέσα του. Στην πεδιάδα, απ' την αντικρινή όχθη, ή λάμψη του φεγγαριού κοιμόταν άκίνητη στο χορτάρι, οί σημύδες, πού τις τ' όραζε τ' άγρι, σκορπισμένες έδω κι εκεί, μοιάζαν με σκοτεινά νησιά πού έπλαναν στη φωτισμένη κι άκίνητη θάλασσα. Τίποτε δέν τράσαζε τί γαλήνη έντός από τό πράσινο μεριμνών φύλλον, τό πέλασμα ξαφνικού άνεμου και τό παράπονο του νυχτοπουλιού. Πότε-πότε άκουγόταν από μακριά τά ύπόκοφα μουγκρίσματα του Νιαγάρα, πού μέσα στη νύχτα ξεμαρτύρωναν από έρημο σ' έρημο και ξεψυχούσαν μέσα στα μοναχικά δάση. Καμιά ανθρώπινη

γλώσσα δέν θά μπορούσε νά έκφράση τό μεγαλείο, την καταπληκτική μελαγχολία της σκηνης εκείνης. Οί πύ όράτες νύχτες στην Εύρώπη δέν μπορούν νά μάς δώσουν ούτε καν μιά ιδέα. Στους άγρους μας τού κάκου ή φαντασία γυρνούει νάπλωθ' απ' όλες τις μεριές, συναντά κατοικίες. Στα άγρια όρια αυτά μέρη, ή ψυχή με άπόλαυση μπαίνει μέσα στον άχανό των δασών, πετάει πάνω από τους καταρράχτες, στοχάζεται κογτά στις λίμνες και τους ποταμούς, και βρίσκει μόνη με τό Θεό.

(Μετάφραση από τό Génie du Christianisme του Chateaubriand)

Μικρομέγαρα

Η ΦΙΛΙΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

Μιά γάτα γνωρίστηκε μ' έναν ποντικό και τούπε τόσά πολλά γιά τή μεγάλη αγάπη και φίλια πού αίστάνθηκε γι' αυτόν, ώστε τόν κατάφερε νά κατοικήσουν στο ίδιο σπίτι.

— Πρέπει νά κάνουμε προμήθειες γιά τό χειμώνα, άλλως θά πεινάσουμε, τού είπε ή γάτα. — Έσύ, ποντικό, δέν μπορείς νά τρέχης παντού και στο τέλος θά πιαστής σ' καμιά φάκα.

Τήν καλή συμβουλή τήν άκουσε τό ποντικό, κι' έτσι άγόρασαν έτα βάζο με λαρδί, μιά δέν ήσαν πού νά τό κρύβουν. Στο τέλος, μετά μεγάλη σκέψη, είπε ή γάτα :

— Δέν έξω άλλο μέρος πού νά ναι καλύτερα φυλαγμένο από τήν έκκλησιά, όπου θά τάφρουν με όσπου νά τό χρειαστούμε.

Λοιπόν τό μετέφεραν εκεί. Μά σ' λίγες μέρες τό λιγούρησε ή γάτα και είπε στο ποντικό :

— Άκουσε, ποντικό, ή 'ξα-δέρφη μου με προσκάλεσε νά της βαφτίσω ένα άγοράκι. θά πάω, και πρόντισε έδω γιά τό σπίτι σήμερα.

— Καλά, της λέει τό ποντικό, πήγαινε, μιά μήν ξεχάσεις νά μου φέρεις και μένα κάτι γιά νά φάω.

Η γάτα πήγε στην έκκλησιά, έφαγε κυρτά τό άπάνω μέρος από τό λαρδί, κατόπι έκανε έναν περίπατο στα κεραμίδια και τό βράδυ γύρισε στο σπίτι. Τό ποντικό, μόλις τήν είδε, τή ρώτησε πώς έβγαλε τό μωρό.

— « Άπάνω-φάγωμα » ... τού λέγει εκείνη.

Σ' λίγο καιρό βγήκε πάλι με τήν πρόφαση πώς θά βαφτίσει και δεύτερο παιδί της ξαδέρφης της, πήγε στην έκκλησιά κι' έφαγε τό λαρδί ως τή μέση.

Άμα γύρισε στο σπίτι και τή ρώτησε πάλι τό ποντικό πώς έβγαλε τό μωρό, τού άποκρίθηκε : — « Μισοφάγωμα ».

Τέλος βγήκε και γιά τρίτη φορά « γιά βαφτίσια » και άποτέ-

λειωσε τό βάζο με τό λαρδί. Τή φορά αυτή τό μωρό όνομάστηκε : « Όλοφάγωμα ».

Έως τώρα ή γάτα και τό ποντικό πήγαιναν πολύ καλά, αλλά όταν έγινε βαρυνειμονιά, λέει τό ποντικό στη γάτα :

— Δέν πάμε νά βρούμε τό λαρδί ; — Πάμε, τού λέει ή γάτα.

Μόλις έφτασαν και είδε τό ποντικό άδειάσει τό βάζο, λέει : — Τώρα καταλαβαίνω τί έσημάναν τά βαφτίσια σου : Άπάνω-φάγωμα, Μισοφάγωμα ...

Μιά λέξη μόνο νά πής άκόμα, θά σ' καταπώ ! φωνάζει ή γάτα.

— Όλοφάγωμα ! δέν πρόφτασε νά πη τό ποντικό κι' ή γάτα όρμησε μ' έναν πήδο πάνω του και τό κατάπιε.

Αυτή ήταν ή φίλια της γάτας με τό ποντικό ...

(Παράφραση απ' τό Γερμανικό του Grimm)

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΚΟΚΚΙΝΗΣΕ Η ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ;

Έγινε — καθώς λενε — σ' ένα έλληνικό νησί τόν καιρό της τουρκοκρατίας.

Μιά φορά ένας Τούρκος, παρ' όλη τήν απαγόρευση της θρησκείας του, μπήκε νά πη στο καπιλίο της κυρά-Μαριγώς. Μή θέλοντας όμως και νά μεθύσει, μόλις ήπιε δυό-τρία ποτήρια, πηγαίνει κατά τό παγκάρι και ρωτά έλληνικά σκοτώνοντας τις λέξεις : « Κυρά-Μαργώ, κοκκίνησε ή μάτια μου ; »

— Εκείνη, γιά νά πη κι' άλλο κρασί, τού άπαντά : « Όχι, Μουσταφά-Μεχμέτ, νά σ' χαρώ, καθόλου δέν κοκκίνησαν ».

Ξανακάθεται ο Τούρκος, ξαναπίνει, ξαναρωτά, μιά ή δύο άπάντηση από τήν κυρά-Μαριγώ. Αυτό έγινε κάμποσες φορές.

Είχε πιά νυχτώσει, ήθελε ή ώρα νά κλείσει τό μαγαζί, κι' όταν πάλι ο Τούρκος πλησίασε τρικλίζοντας και ρώτησε « Κοκκίνησε ή μάτια μου ; », ή κυρά-Μαριγώ τού λέει έπιτέλους : « Ού, ού, κοκκίνησαν τούρ' αυτά, έγιναν ... αίμα ! »

Κι' ο Τούρκος, μ' όλο του τό μεθύσι, άπαντά : « Έ, τώρα κυρά-Μαργώ ... δέ βλέπω πλερώσει ! »

Πίκραν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Γιωργάκης σταματά έν' ά-μάξι και μπαίνει μέσα.

— Πού νά σ' πάω ; ρωτά ο άμαξάς.

Κι' ο Γιωργάκης άπαντά :

— Αυτό δέ σ' ενδιαφέρει, αλλά τράβα γρήγορα.

Μιά Ψυχή

Ό Τότης σταματά έναν άμαξά :

— Πόσα θέλεις νά με π' ά-σμετά Πατήσια ;

— Εικοσιπέντε δραχμές.

— Ού, τόσα πολλά ; Κάτσε μέ-

σα νά σ' πάω έγώ με τά μισά !

Ανυπόγραφος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 δδς Εύριπίδ
τὴν 2 Φεβρουαρίου 193

ΑΡΚΕΤΟΥΣ έχω νά εύχαριστσω και σήμερα γιά τ' εσπάρθω. Πρέπει όμως νά πω, ότι θάβω νάχα περισσότερους... Τόσο δύσλο λοιπόν είναι νά μου έγγραφεί ένα-δυό νέους συνδρομητές κι' άλλοι καλίοι μου φίλοι ; Δέν τό στεύω ! Τό περιοδικό αυτό, και τή γενική έμολογία, είναι τό καλύτερο πού βγαίνει στην 'Ελλάδα, συνδρομή του είναι φθηνότατη, μισή απ' ό,τι έπρεπε νά είναι σ' αυτά μ' όκείνη πού είχε προπομικώς και σχετικά με τήν τεράστια υπερτίμηση του χαρτιού, των τυγραφικών κλπ. Έπομένως θάφτανα κι' άπλως νά τό γνωρίσει. Έ, αυτή τή προπαγάνδα έχω καθέσει στους παλιούς μου μικρούς φίλους. Καί φρονώ ότι μπορούν τήν κάνουν ωραιότατα. Φτάνει, θέλουν και νά μή τό έσχυον ποτέ.

Η φίλη μου Άσπρη, — και Άσπρη, γιατί μ' αυτό τό ψευδώνυμο πού έπρότεινε, έχω άλλην, έκαμε πολλόν καιρό νά μου γράφει, και σήμερα θεωρείται ή μεγάλη τερη ποιήτρια του κόσμου. Άν είδες, Μακεδονικόν Έντελ-βίς, τήν έγκριση του ψευδώνυμου. Άφού είχες τόσον πόθο νά γίνεις συνδρομητριά μου, κι' καλό σου γονείς δέν μπορούσαν νά μή τού κάμουν αυτό τό πρωτοχρονιάτικο έρω. Σο έστειλα και τόν 'Οργάνο' κι' έλπίζω νά μου γράψης συχνά. Τά γραμμάτια σου θά μ' ευχαριστούν και γιά έναν άλλο ά-νάγκη λόγο : γράφεις τόσο ευάνα-στα, καθαρά, ξεκούραστα ! Άχ, πόσο μπορούσα νά δείξω τό γράμμα σου σ' μερικούς και μερικές ...

Παρά την έλπίδα σου, έφτασε ο νέος φίλος Κουρκούλας και δέν ή-ξερε ακόμα ότι υπάρχει «Διάπλασις των Παιδών» ! Καθόλου παράξενο. Τή μικρή τού πόλη, ούτε στα κί-αμα με βρίσκεις κανείς, ούτε πολλούς συνδρομητές έχω. Έτσι κι' ο Κουρκούλας κατά σύμπτωση με είδε στα χέρια ενός συμμαθητή του.

Άλλ' αυτό ήταν ! Γιατί μόλις με είδε, κατάλαβε τί είχον κι' έσπευσε νά γίνη συνδρομητής. Κι' έγώ τού έγραψα πολύ πού θάχω ακόμα ένα ματ άξια συνητήσεως. Η τή έξηγεί ότι «Θεοπήνη» είναι έκείνη π' έχει όψη θεού ή θεάς. Τί λέτε κ' σεις ; Ξανακούσατε αυτό τώρα ;

Με χαρά μου, Άκτίς 'Ηλιου, λαβα τό γράμμα σου, ύστερ' ά-τόσον καιρό κι' έμαθα τά νέα σου. Εύτυχώς πού τά δυάρεστα ήν περαστικά, ένθ' από τήν τρίμη διαμονή στη Γερμανία θάχης, ύπερ-ποθέτω, πολύ εύχάριστες άναμνεις. . . Ναι, είναι δύσκολο σήμερα νά γράφω κανείς άμνη τήν καθ' ύλην, — όπως τή θέλει ο κ. Γ. νασιάρχης, — άφού διαβάξω διαρκώς βιβλία στη δημοτική. Μπορείς, άν, όταν έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Πλησιάζουν τά τελειώσουν τά κομμάτια πού είχα λάβει από τό 1929 και τώρα πρέπει νά λάβω άλλα γιά τό 1930. Αιολών λυσιδόν

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

σος τις έκθέσεις σου και... νά μ' έβρεχε, έτρεχε νά τόν πη απ' τό λιβάδι, και τόν τύλι-

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνανέωσις της συνδρομής του.

χαριστώ πολύ· γράφε μου τώρα πάλι συχνά.) **Μικρόν Έδισσον** (έσται· λα· πολύ μού άρεσε τό γραμματάκι σου με τίς ιστορίες τής αδελφούλας πού τήν φιλωί) **Δικηγορίαν** (περαστικά· τό ποιήμά σου θά περιληφθί, γιατί, καθώς βλέπεις, άρχίζω πάλι να δέχομαι·) **Δούλαν** («Όδηγόν» έστειλα· μ'ήν απελπίζεσαι, πάντα είναι καιρός νά μού δείξης τήν άγάπη σου και μ'έργα, και κάποτε ή ευκαιρία θά παρουσιασθί·) **Καπετανοπούλαν** (πού από τόν καιρό πού έγινε συνδρομητήρια «πλήρε νέα ζωή»· τί καλά!) **Άγαπημένην** (ευχαρίστως νά τό διαδάσω και νά σου πώ τή γνώμη μου· αλλά πού είναι; μού τό έστειλεις;) **Φάρον τής Ειρήνης**, **Προσωπιδόφορον** **Φαντομάν** κτλ. κτλ.

Κώσταν Κουτουρίδην, **Άνδρέαν Καλλιαντζήν**, **Έλλην Έμμανουηλίδου**, **Μαγκάκι**, **Μάγνη Τσούρη**, **Ρόζαν Λαγοπάτη**, **Δόν Ζουάν**, **Γεώργιον Μ. Χαβαράνην**, **Άντ. Δεσποτάκην**, **Ν. Γραμματικόν**, **Άφρικάναν** («Όδηγόν» κτλ. έστειλα.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 1 Φεβρουαρίου, θ' άπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 248ου Διαγωνισμού. Τού φυλλαδίου τούτου αί λύσεις είναι δεικται μέχρι τής 8 'Απριλίου.

132. Δεξιόγραφος
Χώρ' άσιατική πού ξέρεις
Μέ τό άρθρο τήν προφέρεις,
Κι' εκεί πούλεγες τή χώρα,
Μικρή νήσος βγαίνει τώρα
Έλευθερίες Ν. Ρουσάκης

133. Λογοπαικτικές Δεξιότητες
— Δες πείνα πούχει τό γατί,
Κοντεύει νά ψοφήση...
Έτσι, πές, λέγεται αυτή,
Κανείς άν σέ ρωτήση.
Καστανή Νεράϊδα

134. Στοιχειοτονόγραφος
Έπίθετο, τό πιδ κοινό,
Άν άποκεφαλίσης
Και παροξυνήσας,
Κοινό θά ίδής ποτό.
Ρωμάκις Πρίγκιψ

135. Αίνιγμα
Λίγο, πολύ, έγω τ' όρκίζομαι,
Όλοι σας φάγατε άπ' αυτό,
Κι' άς είναι πράγμα πού δέν τρώ-
Ούτε ώμό, ούτε βραστό. [γεται
Γκιζης

136. Τρίγωνον
***** = Μυθικόν έζων
***** = Μέρος αισθητηρίου
***** = Όρος τής Έλλάδος
*** = Νήσος του Αιγαίου
* = Μετοχή
* = Σύμφωνον
Και καθέτως τά ίδια.
Κατίνα Κ. Κεχαγιά

137. Κρυπτογραφικόν
12334256 = Μέγας βοτανικός
2126656 = Ποταμός
32356 = Άρχ. βασιλεύς
4343246 = Τής Διαπλάσεως...
52346 = Πτηνόν
64326 = Ξύλον

138-142. Μαγικόν Γράμμα
Τή άνταλλαγή ενός γραμμα-
τος εις έκάστην τών κάτωθι λέ-

ξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του
αυτού, νά σχηματισθούν άνευ ά-
ναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέ-
ξεις:

Νείλος, πάγος, άρρη, όνος,
ΐασμος.

Τσάμπερλιν

143. Φωνηεντόγραφος μετ'
Άκροστιχίδος

Δι' ενός και του αυτου φω-
νήεντος, όσαςδήποτε φοράς έπα-
ναλαμβάνονένου μεταξύ τών κά-
τωθι συμφώνων, τών όποιών ή
τάξις εις έκαστον σωρόν δύνα-
ναι μεταβληθί, νά σχηματισθούν
πέντε λέξεις, τάχιστα τών όποιών
ν' άποτελούν Τιτάνα:

εβμ, ντεγ, ξρλν, ρετ, γσμ.
Άγνη Ψυχούλα

144. Φωνηεντόλιπον

* - χρ - θλ - νιχρ - κ - πλ - χρ - νν
Μικρούλα Τραλαλά

145. Γρίφος

αρ
S αρ ω 1930
αρ αρ
αρ

Ταρζάν

Διά τούς Γαλλομαθείς

146. Charade

Note de musique mon premier,
Mon second habite au ciel,
Et tel nom de femme mon en-
[tier,
Sonore et doux... comme le
[miel

(Πρωτότυπον)

Νέμεσις

147. Transformations

Pain, par 3 transformations,
devenir vie.
(Πρωτότυπον)

Νεμρώδ

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 47

689. Λακωνία, Σαξωνία, 'Ια-
πωνία (Λάκων, Σάξων, 'Ιάπων,
ΐα.)—690. Πάρος-Φάρος.—691.
Βακού-Κούβα.—692. 'Ο 'Ηλίας,
ή 'Ηλσία, τό 'Ιλιον.
693.

Α

Σ Α Μ Ο Σ

Α

Ο Ρ Μ Ο Σ

Ι Ο Σ

Θ

Φ Θ Ο Ρ Ι Ο Ν

Π Α Λ Α Μ Α Σ

Η Ρ Α Κ Λ Η Σ

Κ Ο Ρ Ν Η Δ Ι Ο Σ

694. ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟΣ (όρνενον,
Λόγγος, Έφεσσος, Γάνος, Άν-
δρέας, νέφος, δένδρον, όέννος,
σφόδρα).—695-697. 1. **Καιρός**,
καινός, κρίνος, κρόνος, χρόνος.
2. **Λευκός**, λυκος, φύκος, φακός,
φαιός. 3. **Τέλος**, έλος, άλλος, άλ-
λης, άλλη, άλη, Άρρη, άρχή.—
698. **λάρος**, **λάγος**, **Δανός**, **σάλος**.
ΛΓ—ΔΣ= **ΛΕΓΕ ΕΙΔΩΣ**.—699.
Ού λήψει τό όνομα Κυρίου του
Θεού σου επί ματαίω.—700. **Ή**
Ίσλανδία είναι μεγάλη νήσος.
(Οι εις λ', άν 702. D A N T E
διά ήν, ε μέγα, A S I E
λιν εις ος.)—N I L
701. Orage (or, T E
age). E

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ Λ' — 204 /

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

«ΠΩΣ ΜΑΣ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ;»
Προθεσμία μέχρι τέλους Μαρτίου. Συμ-
μετοχή ελευθερά. Βραβεία 3 έκλεκτά. Σέ
χωριστό χαρτί γιά τήν κάθε μία. Δ/σις:
Mairy Tsangoroulo, Bouyouk Parimak
Kapou, Rue Djamdji No 3, Péra, Stam-
boul Turquie. **Πένου Δάκρυ**,
Μαμζέλ Νιτεός, Άντιγόνη

/ Λ' — 205 /

Ψηφίσατε τά όράτια ψευδώνυμα: **Πέ-
νου Δάκρυ**, **Πλοίαρχος Γράν**.
Σας τά συσταίνει ή: **Άντιγόνη**

/ Λ' — 206 /

Τό όραιότερο ψευδώνυμο **TARZAN**
ψηφίσατε τό άδίστακτα.

/ Λ' — 207 /

ΠΠΟΤΗΣ ΙΩΝ ΚΥΚΝΩΝ
Υποψήφιος Δημοψηφισματος

/ Λ' — 208 /

Ιάνα, **Σκωτσέζα**, ποιά ή Δ/σις σας;
Έλιάνα

/ Λ' — 209 /

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ιοικητής: **Μυστηριώδης Ντέτεκτιβ**.
Υποδιοικητής: **Προσωπιδέφ**. **Φαν-
τομάς**. Τμή ιατόρχης Άντιπροσωπειών και
Γεν. Γραμματέας: **Βίμαρι**. Άποκαλύ-
ψεων Έδουάρδος Λω. Διαγωνισμών:
Ντέτεκτιβ. Ταμίας: **Μάτ Γκρέν**.
Ή τρομοκρατήσασα όλους κατά τό 1929
έτακοιυθεί: **Φρόνη**—**Διομήδους**. Έρρη-
μη Μικρούλα—**Πόλιτον**. Δονόζο Κορτέζ—
Π. Ριοναί... Χρ Ι. Σκυρινοπούλα
—**Κομνηνού**, **Φραγκίσκος**—**Θεοδοσίου**.
Έδουάρδος Λω

Δ/σις: Άθανάσιον Μαδυτινόν. Άπόλλω-
νος 19, Άμαρούσιον.

/ Λ' — 210 /

Είσερχόμενος στό μυρωμένο σαλονάκι
τής Διαπλάσεως, χαίρετώ όλες ους, πε-
ριμένοντάς άπ' τήν ευγενικιά σας ψυχή άλ-
ληλογραφίαν, άνταλλαγήν καρτών. Μ. Μυ-
στικών. Δ/σις: **Μάρκον Τριήρην**, **Σπάρτην**,
διά: **ΛΑ ΜΑΡΣΕΓΑΙΖ**

/ Λ' — 211 /

Αλληλογραφώ, άνταλλάσσω ήθοποιούς.
Στείλτε: Άθηνάς 82. Θεσσαλονίκην,
διά: **Πουλί τής Σκοτεινιάς**

/ Λ' — 212 /

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Έρνε και γέτος μέρος στήν Διαπλα-
στική κίνηση. Πρόεδρος: **Ήρα**. Άν-
τιπρόεδρος: **Έστία**, Γραμματέας: **Αίο-
λος**, Ταμίας: **Άπόλλων κ. τ. λ.**

Παράρτημα Αιγύπτου:
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΘΕΩΝ
Πρότος Διαγωνισμός. (Γιατί αγαπούμε
τήν Έλλάδα;» (Δωρεά). Ή όραιότερη,
είκοινηστέρα άπάντηση βραβεύεται με
Αιγυπτιακή άκουαρέλλα. Σ' όλους λάβουν
μέρος θά στείλωμε Αιγυπτιακά τοπία.
Δ/σις: L-a-d B. P. 35, Port-Said, Egypte.
Αιγυπτιόπουλα, γραφέτε στο Σύλλογο
γιά καλό τής Διαπλάσεως. **Όσιρις**

/ Λ' — 213 /

**ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Κινηματογραφοφι-
λκών 'Αστέρων**. Συμμετοχή δωρεάν.
Προθεσμία 20 ήμερας. Αι δύο καλύτεραι
βραβεύονται δι' έκλεκτών βιβλίων. Έλευ-
θέριον **Καραλέτσον**, Ξάνθη.

ΑΞΕΝΟΙΑΣΤΟΣ

Άνταλλάσσω τετραδιάκια.

/ Λ' — 214 /

Άκουρα, **Ναπολέον**, ποιά Δ/σις σας;
Όσοι δέν έλαβαν άπάντησιν μου άς
μή με παρεξηγήσουν γιατί ήμουν άρρωστη.
Καρμελίτα

/ Λ' — 215 /

Ανταλλάσσω κάρτες, ήθοποιούς, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, μορφωμένες.

/ Λ' — 216 /

Αλληλογραφώ και άνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κά με όλους-ες. Γράφατε: **Τίταν** **Φαν-
δρίδου** (διά Μ. Κ.) **Χανιά** **Κρήτης**.

ΜΑΥΡΟΣ ΚΥΚΝΟΣ

/ Λ' — 217 /

Μπρρρ! μπρρρ! Μπρρρ, μπρρρ,
μπρρρ! Διαπλάσεσθε με, μη σκά-
ρεσ ότά γέλια γιά τήν εμφάνισιν μου. Χαί-
ρετώ όλους, όλες. **Σαρδώς**

/ Λ' — 218 /

Αλληλογραφώ και άνταλλάσσω τετραδιά-
κια, με όλα τά Διαπλάσοπούλες. Ά-
κακία, Κουρούλα, άλληλογραφώ με; Δ/σις:
Γεώργιον Μπατάκην, (διά Έρωτηματι-
κόν, Λεόντιον Λόκειον, Άνω Πατήσια,
Άθήναι. **ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ**

/ Λ' — 219 /

Κατόπιν μικρής άπουσίας μας έ-
Διαπλάσεως, επανερχόμεθα με έ-
δράσεως, άλοίμονον στα έμπόδια πο-
εύρωμεν. Σκοποί μας: διάδοσις Δι-
σεως, άποκαλύψις ψευδώνυμων, προ-
ζεις διαγωνισμών.

Έρωτηματικόν, Κέρ

/ Λ' — 220 /

Αλληλογραφώ και άνταλλάσσω τετρα-
διάκια με Διαπλάσοπούλες ές άνω τά
ετών. Δ/σις: Α. Σαντατώνιον (Διά
Μ.), Πανεπιστημίου 43, Άθήναι. **Κέρ**

/ Λ' — 221 /

Πρωτομπαίνοντας στο ροδόσπαρτα
λονάκι τής Διαπλάσεως, χαίρετώ ό-
ες, άνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις:
Σουμειλίδην, Άναργύρειον Σχολήν,
Εξών

/ Λ' — 222 /

Αγωνιστικό, τό ψευδώνυμο **Γκιζης**
κατεστάθη πρό τής άγγελίας,
Γκιζης (πρώ

/ Λ' — 223 /

Διαπλάσοκοιμε, σέ χαίρετώ. Πάνθεις
βραδάτιον, Πέτρο Ριοναί, Έγγλέϊ,
άλληλογραφώ με; Δ/σις μου: Μ. Μέρ-
Άμερικανική Γεωργική Σχολή, Θεσσα-
νίκη. **Ήπότες Δεγκρ**

/ Λ' — 224 /

Ανταλλάσσω ήθοποιούς και Μ. Μυ-
κά. Στείλτε: **Ίωάννην Λιάμ**
Δράμαν.—Θεόδωρον Παπαδόπουλε, ία
ποιήθηκες με τήν (Λ'—156) άγγελίαν.
Φανφάν Λά Τουλ

/ Λ' — 225 /

ΨΗΦΙΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΔΗΜΟ-
ΦΙΣΜΑ ΦΑΝΑΤΙΚΑ:
ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

/ Λ' — 226 /

Διαγωνισμός Α'.
«ΕΠΑΙΝΟΣ ΓΙΑ ΛΑΓΟ»
Θάλασσα είμ' ή καίμένη,
μά πώς είμαι υπερδωμένη!
Βρέστε με και στείλτε με,
νά ξεφύγω... άστε με!
Συμμετοχή πεντάδραχμος,
προθεσμία δίμηνος.
Δ/σις: (Λ'—104)

Ξεφτέρι τής Ήπειρου
Όλιμμένο Ήπειρωτάκ

/ Λ' — 227 /

Ανταλλάσσω κάρτες Ήθοποιών. Δ/σις:
Ένωσις Έλληνοπούλων. Ζαλάχα
Ξάνθη, διά: **Νοστράδαμ**

/ Λ' — 228 /

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΥΓΥΧΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
/ Λ' — 229 /

Μικρέ Καλλιτέχνη, ποιά ή Δ/σις
Χιονολούλουδ

/ Λ' — 230 /

«ΓΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ»
Πανζευρλισμέ, τί ρωτάς τούς άλλους
γιά τά κλόμπ; ή προεδρός σου, μπε-
ρει νά σέ πληροφωρήση καλλιστα. Γέ-
δισ Δεσμέ, μήπως τά Λατινικά σέ κοι-
σαν; **Κολοκυδόσπορε**, τί έγινε; μή-
πάχεις από άρρώστια τό όπνον; **Π**
ροφωρήσε μας, γιατί άνησυχούμε. **Α**
χόμας μέλη και πρέσβεις από πα-
τού (μενέ κορίτσια). Δ/ση: (Λ'—2)
Προνοίς: **Κόκκινη Καμέλια**

Προμνησθείτε όλοι
τό άπαραίτητο βιβλιαράκι:

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Τιμάται δρ 5

Και ταχυδρομικώς δρ. 6